

Ivan Grubišić

Vranjički Bulići

Ivan Grubišić
HR, 21210 Solin
Kralja Zvonimira 16 A

Proučen je vranjički rod Bulić, koji je došao u Vranjic godine 1650. Prvi je povijesni spomen najstarijega pripadnika roda u godini 1654. Iako dugo traje, rod nije imao nadimak. Glavno je mjesto nastanka roda Vranjic, ali u njemu danas više ne žive muški potomci roda. U novijem razdoblju rod se širi i u drugim mjestima u kojima su bili pojedini članovi. U ovome su proučavanju posebno naglašeni istaknuti pojedinci.

Ključne riječi: Vranjic, Solin, Split, rod Bulić

UDK: 929.52(497.5 Solin) Bulić

Izvorni znanstveni članak
Primljeno: 16. ožujka 2015.

Godine je 2014. u Solinu nizom događaja proslavljena osamdeseta obljetnica smrti don Frane Bulića.¹ Opravdano je najviše pozornosti privukla izložba *Don Frane Bulić na fotografijama*, otvorena 6. kolovoza u Galeriji Zvonimir. Fotografija *Krštenje u obitelji Bulić, Manastirine godine 1904.* posebno me je potaknula,² jer je mogla biti predložak za dobar početak proučavanja rodoslovnoga stabla vranjičkih Bulića. To je proučavanje bilo tiskano već u rujnu,³ ali je moralo biti upotpunjeno u rodoslovu i nastavljeno u prikupljanju podataka o istaknutim članovima roda.

Bulići su došli u Vranjic godine 1650. Nema pisano-ga svjedočanstva odakle su došli, a zapisani su u najstarijim maticama Župe u crkvi svetoga Martina u Vranjicu. Don Lovre Katić piše u djelu *Naseljenje današnjeg Solina*:⁴ »Bulići (1656. god. Ivan, sin Martina Bulića s Ogorja kršten je u Vranjicu)«. Iako u matici ovoga krštenja nije upisano mjesto Ogorje, valja uvažiti zaključak o njihovom dolasku iz Ogorja, jer je don Lovre veoma ugledan znanstvenik. U nedostatku drugih dokaza moguće je istaknuti kako i danas ima Bulića u Ogorju, ali i u Tugarima.

Najstariji je podatak o Bulićima u matici krštenih kad je 16. veljače 1654. Matij Bulić bio kum: »1654. febrara na

16. Karstih Ivana, sina Luke Bobana i njegove prave žene Ane, bi kum Matij Bulić i Marisavka Bratić, ja don Ivan Božanović u Vranicu u crkvi Svetoga Martina.«⁵ Najstarije krštenje u rodu Bulića bilo je 14. studenoga 1657.: »Karsti Ivana, sina Martina Bulića i njegove prave žene Anice, bi kum Nikola Bobanović, kuma Zorica, mater Nikolina, ja dom Ivan Božanović u Vranicu Svetoga Martina.« Splitski nadbiskup Leonardo Bondumier šalje 28. veljače 1660. iz Splita u Rim popis Vranjičana s naznakom broja muških i ženskih članova u svakoga nositelja domaćinstva. Obitelj Vida Bulića ima 3 muškarca i 3 žene, a obitelj Ilije Bulića ima 1 muškarca i 4 žene. Nakon završetka rata Mletačke Republike i Osmanlijskoga Carstva dogovoreno je 30. listopada 1671. razgraničenje dviju država. Mletačka je vlast počela postupak diobe osvojenoga zemljišta pa su prve odredbe bile u godini 1672., a završna izrada nacrtu podijeljenih zemljišnih čestica u lipnju 1675. U toj podjeli Vid Bulić (»Vido Bullich«), koji u obitelji ima 6 članova, prima na korištenje 9 čestica (56, 42, 178, 306, 323, 346, 357, 89, 96) s ukupno 30,3 vretena površine. U katastru Solina iz godine 1831. ucrtana su sva naselja, a u popisima čestica imaju točno naznačene vlasnike iz rodova koji su tu

1 Solinska kronika br. 240 (god. XXI), Solin 15. 8. 2014, str. 1, 16-19.

2 J. Mardešić 2014, str. 21.

3 I. Grubišić 2014b.

4 L. Katić 1953, str. 89.

5 Matij je upisan samo kao kum, drugi put 7. studenoga 1657., bez spomena njegova oca i mjesta stanovanja, pa nije uvršten u rodoslov.

Slika 1
Proslava u obitelji Bulić, Manastirine, godine 1904.
(B. znači: Bulić) [Split, Arheološki muzej]

1. Marija, žena Marina B., rođena Parać (1837.-1908.)
2. prof. Josip Barač (1871.-1939.)
3. Marin B., sin Ivana (1831.-1913.)
4. Anka B., kći Ivana (1901.-1998.)
5. Marija B., kći Ivana (1900.-1980.)
6. Ivan B., sin Marina (1869.-1950.)
7. Jasna B., kći Ivana (1902.-1992.)
8. Marin B., sin Nikole (1900.-1959.)
9. Tomica B., kći Martina (1889.-1983.)
10. Marin B., sin Stjepana (1893.-1963.)
11. Martin Žižić, sin Ante (1897.-1956.)
12. inž. Ante Bezić (1849.-1906.)
13. Jozica, žena Nikole B., rođena Benzon (1868.-1941.)
14. Nikola B., sin Marina (1870.-1913.)
15. Kajo B., sin Martina (1876.-1965.)
16. prof. Ivo Benzon (1849.-1914.)
17. Ana, žena Stjepana B., rođena Cvijetanić (1876.-1965.)
18. don Frane B. (1846.-1934.)
19. Fila B., kći Marina, udana Poparić (1872.-1917.)

20. Marija, kći File B., udane Poparić (1903.)
21. Vinka, kći File B., udane Poparić (1899.)
22. Kata, kći File B., udane Poparić (1895.)
23. Ivan Poparić, muž File (1871.-1947.)
24. Mate B., sin Marina (1876.-1948.)
25. Vinka, žena Mate B., rođena Šperac (1884.-1965.)
26. Stjepan B., sin Marina (1865.-1937.)
27. čuvar starina Ante Žižić (1865.-1953.)
28. Matija, žena Ante Žižića, rođena Katić (1868.-1948.)

više od sto pedeset godina. Na poluotoku u Vranjicu je:⁶
»prostrana kuća 502, s pročeljem na jugu, vlasništvo Ma-
teja Bulića, pokojnog Nikole, poslije Ivana, pokojnog Ma-
teja. Njoj je na istoku put koji od središnjeg vranjičkog

puta vodi na jug. Poslije je taj put presječen jugoistočnom
dogradnjom Bulićeve kuće, a ta je kuća dograđena i na ju-
gozapadnoj strani.« Sada proučeni rodoslov sastavljen je
na uobičajeni način.⁷

Rodoslov

[1.] Martin, sin Vida (*oko 1630, ∞ oko 1650, †poslije 1675).

[1.] Martin ∞ Anica (*oko 1633, kuma 1699, †nema podataka): [1.1.] Pave (*oko 1654, ∞ oko 1682, kum 1712, †nema podataka), Ivan (*14.11.1657, †nema podataka).

[1.1.] Pave ∞ Mara (*oko 1654, kuma 1712, †12.5.1748): Anica (*8.11.1682, †nema podataka), Ana (*4.8.1684, †nema podataka), [1.1.1.] Martin (*11.11.1690, ∞ oko 1717, †prije 1742), Katarina (*15.8.1693, †nema podataka), Matija (*22.9.1694, †nema podataka).

[1.1.1.] Martin ∞ Manda (*oko 1700, †5.10.1786): Vida (*oko 1717, ∞ oko 1735 muž Ivan Jelić, sin Ilije, †4.1.1782), [1.1.1.1.] Ivan (*oko 1720, ∞ oko 1738, †7.1742, /poginuo kao vojnik u Italiji/), [1.1.1.2.] Nikola (*7.12.1724, ∞ oko 1763, †9.7.1806), Jakovica (*17.8.1726, †14.9.1798), Apolonija (*9.2.1728, †nema podataka), Jelina (*21.9.1730, ∞ oko 1756 muž Mate Mikelić, sin Nikole, †18.8.1758), Toma (*19.12.1731, †31.3.1761), Kata (*oko 1732, ∞ oko 1756 muž Ante Ivić, sin Pavla, †12.9.1769).

[1.1.1.1.] Ivan ∞ Klara, kći Jure Kavge (*11.10.1705, †14.3.1766): Marta (*12.4.1738, ∞ oko 1759 muž Jakov Poljak, sin Martina zvanoga Šolta, †poslije 1784); rod se ne nastavlja.

[1.1.1.2.] Nikola ∞ Dora Benzon, kći Jure (*21.7.1743, †8.3.1783): Pavica (*30.1.1763, ∞ oko 1795 muž Jakov Šilović, sin Bariše zvanoga Šarić, †oko 1811), Jure (*28.5.1765, †prije 1784), Antica (*oko 1767, 1. ∞ oko 1795 muž Grgo Matijević, sin Mijovila zvanoga Ujčina, 2. ∞ 16.10.1817 muž Andrija Parać, sin Frane, †26.9.1821), Mar-
tin (*10.11.1769, †prije 1784), Barbara (*13.8.1772, †31.5.1795), [1.1.1.2.1.] Matij (*17.9.1775, ∞ oko 1796, /težak/, †10.8.1835), Anton (*28.12.1779, †prije 1784).

[1.1.1.2.1.] Matij ∞ Antica Bilić, kći Tadije zvanoga Meržan (*15.5.1772, /prelja/, †15.10.1833): Toma (*1.12.1796, †nema podataka), Matija (*6.12.1798, /težakinja/, ∞ 23.6.1822 muž Jakov Marović, sin Stipana iz Mravinaca, /te-
žak/, †28.10.1858, Mravince), Marija (*9.3.1801, †7.6.1802), [1.1.1.2.1.1.] Ivan⁸ (*15.10.1804, ∞ 29.10.1828, /težak/, †17.12.1866), Šima (*oko 1809, †20.11.1809), Nikola (*oko 1810, †18.11.1817), Margarita (8.6.1812, /težakinja/, ∞ 6.11.1836 muž Martin Poljaka, sin Ante zvanoga Šolta, /težak/, †1.9.1893).

[1.1.1.2.1.1.] Ivan ∞ Kata Grubić, kći Ante zvanoga Sente i Mande Pletikosić, kćeri Gрге zvanoga Pare iz Solina (*16.10.1810, /seljanka/, †3.4.1880): [1.1.1.2.1.1.1.] Marin (*7.9.1831, 1. ∞ 23.11.1856, /seljak, udovac/, 2. ∞ 13.11.1859, /seljak, prevezio zaprežnim kolima vodu iz Jadra u Split/, †10.2.1913), Antica⁹ (*30.6.1834, /seljanka/, ∞ 11.2.1855 muž

6 M. Ivanišević – Đ. Ivanišević 2011, str. 112.

7 U ovome rodoslovu u zagradama () pišem godinu bez točke, rođenje ima znak *, vjenčanje ima znak ∞, smrt ima znak †, u zagradama / / je kratki podatak koji bolje tumači osobu u rodoslovu. Onoga koji nastavlja rod označujem brojem u zagradama [], taj broj će, kao svoj prvi skup brojeva, imati i njegovi nasljednici, koji nastavljaju rod. Kada u podacima o rođenju, vjenčanju i smrti nije napisano mjesto, to je mjesto Vranjic.

8 Ivanovo i njegove žene Kate rođenje i krštenje nije zabilježeno u knjizi rođenih u Vranjicu, jer ta knjiga (1803.-1812.) nije sačuvana; podatke o njima nalazim u knjizi vjenčanih u Vranjicu (1825.-1830.), za njegovo vjenčanje 1828.

9 Nema podatka o njezinoj smrti, a sigurno je umrla između rođenja i vjenčanja kćeri Mande (*1.3.1872, Mravince, ∞ 30.11.1895, Mravince muž Mate Bučan zvani Bakača, †20.2.1957, Split).

Nikola Tente, sin Mate iz Mravinaca, /seljak/, (nema podataka), bez imena (*22.3.1838, †24.3.1838), Mara (*8.1.1839, †10.1.1839), Mara (*7.12.1840, †14.12.1840), Ivanica Mika (*6.12.1841, /posjednica/, ∞ 12.2.1862 muž Mate Jelić, sin Stjepana i Ivanice Carev iz Gomilice, /posjednik/, †25.12.1897), Marta (*7.11.1844, /seljanka/, ∞ 13.2.1870 muž Ivan Mikelić zvani Pjeliš, sin Jakova, /seljak/, †28.11.1870), Frane (*4.10.1846, /svećenik/, †29.7.1934, Zagreb, ukop: 2.8., Solin, Manastirine), [1.1.1.2.1.1.2.] Martin¹⁰ (*6.11.1848, ∞ 23.11.1873, /posjednik/, †30.3.1903), Marija (*15.3.1852, †21.3.1852), Ivka (*17.6.1854, /posjednica/, 1. ∞ 23.11.1873 muž Ivan Pavao Pletikosić, sin Grge zvanoga Pare iz Solina, /kočijaš/, 2. ∞ 23.4.1900, Split muž Marko Mandić, sin Grge, /krčmar, udovac, živio u Puli, gdje je i umro 1913/, †14.11.1933, Solin).

Marinovi

[1.1.1.2.1.1.1.] Marin ∞ Manda Kljaković, kći Ante zvanoga Kajić iz Vranjica (*18.3.1833, /seljanka/, †4.10.1857, /umrla kod poroda/); nisu imali djece.

[1.1.1.2.1.1.1.] Marin, /udovac/, ∞ Marija Parać, kći Frane iz Solina (*2.11.1837, /švelja/, †18.6.1908): Mate (*26.9.1860, †16.5.1861), Manda (*19.3.1862, /posjednica/, ∞ 21.2.1881 muž Šimun Mijanović /Mihanović/, sin Tadije iz Žrnovnice, /posjednik/, †31.8.1906, Žrnovnica), Frana (*27.2.1864, /obrtnica/, ∞ 13.2.1882 muž Ivan Džanko iz Sinja, sin Josipa, /obrtnik/, †4.11.1941), [1.1.1.2.1.1.1.] Stjepan (*17.12.1865, ∞ 8.1.1893, Dubrovnik, Grad, /poljodjelski stručnjak/, †25.8.1937, Split, Sveti Križ, ukop: 27.8., Vranjic), [1.1.1.2.1.1.1.ž.] Marija¹¹ (*2.9.1867, /nevjenčani muž Henrik Benzon, sin Ivana Luke: // [1.1.1.2.1.1.1.ž.1.] Ivan Luka Bulić *26.1.1890, ∞ 10.11.1919, Trst, /brodovlasnik/, †10.12.1956, Split, ukop: Vranjic//, †4.6.1909, Zadar), [1.1.1.2.1.1.1.2.] Ivan (*3.3.1869, ∞ 9.4.1899, Šibenik, /pravnik, odvjetnik/, †20.9.1950, Split, ukop: Vranjic), [1.1.1.2.1.1.1.3.] Nikola (*7.12.1870, ∞ 29.12.1895, /posjednik/, †8.12.1913), Fila Ivka (*22.6.1872, /težakinja/, ∞ 22.1.1894 muž Ivan Mate Poparić, sin Tome iz Kaštel Novoga, /posjednik/, †4.11.1917, Kaštel Novi), Pavica (*27.1.1874, †1.7.1892), [1.1.1.2.1.1.1.4.] Mate Frane (*11.1.1876, ∞ 4.10.1904, Solin, Gospa od Otoka, /pravnik/, †23.11.1948, Split, ukop: 24.11., Vranjic), Milan (*21.10.1877, †3.12.1878), Antica Ivanica (*7.3.1879, /težakinja/, ∞ 8.5.1898 muž Vinko Čaleta, sin Mate iz Trogira, /pučki učitelj/, †9.12.1960, Split, /Antica Čaleta/).

[1.1.1.2.1.1.1.1.] Stjepan ∞ Ana Josipa Maria Cvijetanić, kći Vicka iz Dubrovnika (*3.1.1876, Dubrovnik, /građanka/, †22.5.1965, Split, ukop: Vranjic): [1.1.1.2.1.1.1.1.1.] Marin Mijo Mate Frane (*29.9.1893, Dubrovnik, ∞ 6.1.1918, Mostar, /bankovni činovnik/, †17.8.1963, Sremska Mitrovica, bolnica, ukop: Novi Sad).

[1.1.1.2.1.1.1.1.1.] Marin ∞ Olga Heldt, kći Mirka iz Rijeke (*5.9.1894, Rijeka, /škola za modistice u Beču, domaćica/, †26.10.1984, Split): Anka (*27.1.1918, Mostar, /domaćica/, ∞ 3.4.1941, Split, Sveti Petar muž Branimir Ferić, sin Vicka, /službenik; djeca: Marina *19.1.1942, Split, neudana, profesorica francuskoga i latinskoga, živi u Splitu; Vicko *18.7.1949, Split, oženjen, ekonomist, živi u Zagrebu/, †30.10.2006, Split), [1.1.1.2.1.1.1.1.1.1.] Stijepo Josip Vladislav, prihvaćeno ime Stjepan (*7.11.1919, Split, Sveti Dujam, ∞ 9.9.1953, Zagreb, /odvjetnik i slikar/, †3.5.2001, Split).

[1.1.1.2.1.1.1.1.1.1.] Stjepan zvani Mišo ∞ Olga Wesiag iz Zagreba (*5.1.1926, /službenica/, †24.11.2014, Zagreb, ukop: 1.12., Split): Floriana (*27.11.1955, ∞ 27.12.1986, Zagreb muž Zvonko Jakuš, /liječnica i znanstvenica, redoviti profesor u trajnom zvanju, Medicinski fakultet Sveučilišta u Zagrebu; djeca: Marta Terezija *28.6.1987, lingvist i Viktorija Kristina *24.10.1990, studentica japanologije; živi u Zagrebu/).

[1.1.1.2.1.1.1.1.ž.1.] Ivan Luka ∞ Marija Padovan, kći Jure (*1890, Trst, /domaćica/, †30.12.1978, Split, ukop: Vranjic): Marija (*16.10.1920, Split, Sveti Dujam, /domaćica/, ∞ 3.4.1945, Split muž Petar Čović, /zlatar/, †11.4.2002, Split), Magda (*27.8.1922, Vranjic, /neudana, medicinska sestra/, †13.2.1986, Split), Gjorgje (*29.3.1926, Split, Sveti Križ, /učenik/, †8.3.1939, Split, Sveti Petar, ukop: Vranjic); rod se ne nastavlja.

¹⁰ Martinovo rođenje i krštenje nije zabilježeno u knjizi rođenih u Vranjicu (1846.-1854.); podatke o njemu nalazim u knjizi vjenčanih u Vranjicu (1858.-1888.), za njegovo vjenčanje 1873., te u knjizi Stanja duša u Vranjicu (rođen 6.11.1848., kršten 11.11.1848.).

¹¹ Izuzetno u redoslijedu Marija ima broj kao nasljednik, jer ona ostaje nevjenčana i nasljeđuje prezime Bulić, a kao znak posebnosti stavljam uz njezin broj slovo »Ž«; podaci o njezinu sinu odvojeni su dvjema //.

Slika 2

Emanuel Vidović, *Vranjic*, 1898., ulje, platno (snimio Jakov Teklić, 2014.) [Split, Marina Ferić]

[1.1.1.2.1.1.1.2.] Ivan ∞ Olga Friedl, kći Emila (*27.10.1875, Kaštel Kambelovac, /građanka/, †27.8.1964, Split, ukop: Vranjic): Marija Laura Asklepija (*11.1.1900, Split, Sveti Dujam, /domaćica/, ∞ 16.1.1921, Split, Sveti Dujam muž Ivan Carić, sin Jure iz Jelse, /odvjetnik, vojni sud osudio ga na smrt strijeljanjem 2.11.1944, Split/, †23.11.1980, Beograd), Anka Laura Pavica Marija Severina (*12.2.1901, Split, Sveti Dujam, /domaćica/, ∞ 9.10.1922, Split, Sveti Križ muž Juraj Jakov Blaž Arnerić, sin Roka iz Korčule, /odvjetnik/, †23.8.1998, Korčula), Jasna Zdravka Marija (*21.11.1902, Split, Sveti Dujam, /domaćica/, ∞ 5.4.1923, Split, Sveti Križ muž Ćiril Vilfan, sin Janka iz Kranja, /poručnik bojnoga broda/, †2.11.1992, Split), Vanja (*5.2.1904, Split, Sveti Dujam, /domaćica/, ∞ 14.3.1937, Split, Sveti Dujam muž Ivan Antičević, sin Ive iz Janjine, /odvjetnik/, †13.11.1954, Split), [1.1.1.2.1.1.2.1.] Frano Emil Marin (*24.7.1906, Split, Sveti Dujam, ∞ 4.4.1936, Zagreb, Sveti Marko, /liječnik, internist/, †22.7.1984, Split).

[1.1.1.2.1.1.1.2.1.] Frano Emil Marin ∞ Maria Bonetić zvana Beba, kći Alberta iz Rijeke (*20.1.1910, Rijeka, /pravica/, †19.12.2011, Split): rod se ne nastavlja.

[1.1.1.2.1.1.1.3.] Nikola ∞ Jozica Benzon, kći Petra (*29.12.1868, /posjednica/, †22.4.1941): [1.1.1.2.1.1.3.1.] Ivan Petar (*1.4.1892, 1. ∞ 30.4.1918, Omiš, /poduzetnik/, 2. ∞ 6.2.1932, Split, Sveti Petar, trgovački činovnik, knjigovođa u tvornici salonita/, †11.3.1960, Split, ukop: Vranjic), Marin Zvonimir (*12.2.1896, †29.12.1896), Marija Ruža zvana Marica (*6.7.1897, /neudana, domaćica/, †2.4.1969), [1.1.1.2.1.1.3.2.] Marin Toma (*21.12.1900, ∞ 25.11.1937, Split, Sveti Križ, /inženjer rudarstva/, †30.10.1959, Bruxelles).

[1.1.1.2.1.1.3.1.] Ivan Petar zvani Ivo ∞ Ana Mitrović, kći Luke iz Splita (*3.8.1893, Split, Sveti Križ, /domaćica/, † nema podatka, /oko 1927, ukop: Vranjic/): Nikola Ranko Petar zvani Nikša (*20.8.1918, Split, Sveti Petar, /neoženjen, liječnik, okulist/, †18.2.1988, Beograd, ukop: 22.2., Split); rod se ne nastavlja.

[1.1.1.2.1.1.1.3.1.] Ivan Petar zvani Ivo, /udovac/, ∞ Milica Marija Matutinović zvana Milka, kći Ivana iz Splita (*5.9.1895, Split, Sveti Križ, /domaćica/, †1.1.1965): Jozica Nada zvana Pina (*29.11.1931, Split, Sveti Petar, /krojačica/, ∞ 14.1.1956, Split muž Slaven Jurić, sin Ivana, /profesor/), Zorana (*21.9.1933, /službenica/, ∞ 19.3.1966, Zagreb muž Franjo Kozina, /inženjer građevinarstva/, †10.4.2011, Zagreb); rod se ne nastavlja.

[1.1.1.2.1.1.1.3.2.] Marin Toma ∞ Marija Slovinić, kći Nikole iz Postira (*11.3.1911, Split, Sveti Petar, /domaćica/, 2. ∞ 14.10.1953, Sutivan muž Nikola Tommaseo, sin Ante *10.7.1913, Graz, Austrija, 1. ∞ 28.2.1938, Split, žena Katarina Motto, udovac, kapetan duge plovidbe, †22.10.1965, Split/, †6.12.1996, Dubrovnik): [1.1.1.2.1.1.1.3.2.1.] Damir Nikola (*22.1.1939, Split, Sveti Križ, ∞ 10.9.1960, Dubrovnik, /pomorski kapetan, živi u Dubrovniku/), [1.1.1.2.1.1.1.3.2.2.] Nenad Lujo (*20.5.1941, Split, Sveti Križ, ∞ 30.7.1966, Rijeka, /inženjer za pomorske telekomunikacije, živio u Rijeci, a 2005 preselio u Australiju, živi u Sydneyju/).

[1.1.1.2.1.1.1.3.2.1.] Damir Nikola ∞ Marija Monopoli, kći Bartula iz Dubrovnika (*26.1.1939, /laboratorijska tehničarka/): Majda (*18.8.1961, Dubrovnik, /domaćica/, ∞ 6.4.1983, Dubrovnik muž Pavo Miloglav, sin Balda, /ekonomist/), [1.1.1.2.1.1.1.3.2.1.1.] Mario (*8.4.1969, Dubrovnik, ∞ 25.4.1998, Dubrovnik, /ekonomist/).

[1.1.1.2.1.1.1.3.2.1.1.] Mario ∞ Dragana Dominis, kći Smiljke (*14.1.1974, Dubrovnik, /trgovačka škola, službenica/): Damir (*14.8.1998, Dubrovnik, /učenik/).

[1.1.1.2.1.1.1.3.2.2.] Nenad Lujo ∞ Radmila Vrapčević, kći Steve iz Rijeke (*29.2.1948, /docentica na Filozofskom fakultetu u Rijeci, studij likovne umjetnosti, preselila 2005 u Australiju, živi u Sydneyju/): Ana (*14.8.1969, Rijeka, /profesorica psihološkoga savjetovanja, živi u Sydneyju/, ∞ 25.7.1992, Rijeka muž Alen Bijelić, sin Velje, /liječnik/), Katja (*15.8.1975, Rijeka, /psihologinja, živi u Sydneyju/).

[1.1.1.2.1.1.1.4.] Mate Frane ∞ Vinka Stefanija Ivanica Šperac, kći Josipa /Pletikosić zvanoga Pare/ (*27.12.1884, Solin, /publicistkinja/, †18.10.1965, Split, ukop: Vranjic): [1.1.1.2.1.1.1.4.1.] Ivan (*9.10.1906, Supetar, ∞ 29.12.1938, Split, Sveti Petar, /inženjer elektrotehnike/, †5.11.1987, Split), [1.1.1.2.1.1.1.4.2.] Frano (*12.9.1908, Dubrovnik, ∞ 23.2.1936, Split, Sveti Križ, /profesor biologije i kemije/, †7.11.1982, Split, ukop: 9.11., Stari Grad), Jelena zvana Puse (*11.2.1919, Zadar, Sveta Stošija, /rukovoditeljica socijalnoga osiguranja/, ∞ 24.1.1942, Split, Sveti Petar muž Francesco Italo Archangelo Dalmas, sin Arcangela *30.10.1913, Split, Sveti Dujam, /službenik socijalnoga osiguranja/, †1.4.1953, Bari; djeca: kći Tea *3.2.1944, Split, /rukovoditeljica socijalnoga osiguranja/, ∞ 24.9.1968, Nori muž Nico Mori, /službenik socijalnoga osiguranja, žive u Bariju/, i sin Rafo *8.8.1949, Bari, ∞ 5.10.1974, Bari, /inženjer, poduzetnik/, žena Maria Resić, kći Ivana iz Lastova *17.9.1952, Split, /poduzetnica, žive u Milanu/, †15.3.1991, Bari, Italija).

[1.1.1.2.1.1.1.4.1.] Ivan zvani Jovan ∞ Zdenka Zrinka Marija Prodan, kći Ante (*27.3.1912, Janjina, Pelješac, /profesorica povijesti umjetnosti/, †8.12.2001, Split): [1.1.1.2.1.1.1.4.1.1.] Ivan Sven Ante (*3.12.1939, Split, Sveti Petar, ∞ 15.10.1964, Split, /inženjer elektrotehnike/, †26.10.1977, /poginuo u prometnoj nesreći kod hidroelektrane Zakučac, ukop: 28.10., Split/).

[1.1.1.2.1.1.1.4.1.1.] Ivan Sven Ante ∞ Mirjana Cetušić, kći Fridrika (*24.8.1945, Split, /službenica/): Larisa (*7.3.1965, Split, /profesorica povijesti umjetnosti, živi u Splitu/, ∞ 6.8.1994 muž Damir Šerbo, sin Nedjeljka, /autoprijevoznik, Split/), Ivana (*25.2.1966, Split /službenica, živi u Splitu/, ∞ 10.9.2005, Split muž Vedran Dragošević, sin Slavka iz Zvečanja, /ekonomist/); rod se ne nastavlja.

[1.1.1.2.1.1.1.4.2.] Frano zvani Braco ∞ Nora Ana Girometta, kći Umberta iz Splita i Anke rođene Šimetin (*26.4.1911, Split, Sveti Petar, /domaćica/, †4.4.1987, Split): Marijo (*17.4.1940, Split, Sveti Križ, †17.4.1940, Split, Sveti Križ), Vinka zvana Inči (*20.4.1942, /inženjerka kemijske tehnologije, živi u Splitu/, ∞ 18. 11.1965, Split muž Franjo Parić, sin Save, /kći Jasmina Parić *23.5.1966, Split, novinarka Slobodne Dalmacije/); rod se ne nastavlja.

Martinovi

[1.1.1.2.1.1.2.] Martin ∞ Marija Grgić, kći Luke (*24.3.1849, /težakinja/, †27.3.1894): [1.1.1.2.1.1.2.1.] Jerko (*30.9.1874, ∞ 14.5.1905, /težak/, †23.12.1913, Zagreb, Sanatorij Brestovac, ukop: 27.12., Zagreb, Šestine), [1.1.1.2.1.1.2.2.] Kajo (*16.4.1876, ∞ 13.8.1905, /težak, radnik u tupinolomu/, †26.3.1965), [1.1.1.2.1.1.2.3.] Ivan (*30.8.1877, ∞ 3.2.1907, Žrnovnica, /težak/, †22.7.1916, Šibenik, bolnica, ukop: Vranjic), Kate (*10.2.1879, /težakinja/, ∞ 18.2.1900 muž Ljubomir Dujmov, sin Lovre iz Kaštel Štaflića, /težak/, †26.10.1905, Kaštel Štaflić), Luka (*7.10.1880, †25.12.1883), Frana (*20.1.1882, †21.11.1888), Jela (*24.10.1883, †30.6.1895), Ivka (*20.5.1886, †6.9.1894), Marin (*2.1.1888, †8.1.1896), Tomica (*22.12.1889, /težakinja/, ∞ 28.4.1912 muž Mate Grgić, sin Petra, zvanoga Lujini, /težak/, †16.2.1983), Frana (*8.6.1891, †12.12.1895).

[1.1.1.2.1.1.2.1.] Jerko ∞ Ana Ivka Peroš, kći Marina iz Mravinaca (*28.3.1886, Mravince, /težakinja/, †13.7.1914): Mara, prihvaćeno ime Marija (*2.3.1906, /domaćinska škola u Korčuli, domaćica/, ∞ 26.12.1938, Split, Sveti Petar muž Stjepan Rošin, sin Jakova iz Selaca, /pravnik, sudski tumač i prevodilac; djeca: Jakov Frane *31.7.1939, Split, Sveti Križ, †5.1.1941, Split, bolnica, ukop: Solin; Ante Branko Stjepan *31.7.1939, Split, Sveti Križ, liječnik, urolog; Jerko *5.10.1942, Split, inženjer arhitekture; Helenka *4.10.1946, Split, ekonomistica, muž Lujo Aras /, †31.5.1998, Split), [1.1.1.2.1.1.2.1.1.] Martin (*23.10.1907, ∞ 21.12.1939, Zagreb, Sveti Marko, /pravnik, sudac/, †3.11.1985, Split), Frane (*11.5.1910, /neoženjen, mehaničar/, †1945, /poginuo u Narodnooslobodilačkoj borbi/), Zorka Luca (*21.8.1911, †22.7.1915), Luca (*28.2.1913, †18.7.1913).

[1.1.1.2.1.1.2.1.1.] Martin ∞ Emilija Tomljenović, kći Stjepana iz Dubrave, Otočac (*5.9.1916, Dubrava, /domaćica/, †24.12.1993, Split): [1.1.1.2.1.1.2.1.1.1.] Jeronim Davor (*15.9.1940, Garešnica, ∞ 5.4.1969, Zagreb, /inženjer geologije, živi u Zagrebu/), [1.1.1.2.1.1.2.1.1.2.] Stjepan Želimir (*1.5.1942, Dubrava, Otočac, ∞ 3.12.1966, Split, /stomatolog, Split/), [1.1.1.2.1.1.2.1.1.3.] Franjo Šime (*16.5.1946, Otočac, ∞ 31.7.1982, Žrnovnica, /pedagoška akademija, likovni smjer, službenik u katastru, Split/).

[1.1.1.2.1.1.2.1.1.1.] Jeronim Davor ∞ Milena Topić, kći Ante (*8.9.1944, Korušće, /magistrica kemije, nećakinja Ante Topića Mimare/): [1.1.1.2.1.1.2.1.1.1.1.] Krešimir (*10.11.1969, Zagreb, ∞ 3.7.1999, Zagreb, /liječnik, kirurg/), [1.1.1.2.1.1.2.1.1.1.2.] Ivan (*4.12.1976, Zagreb, ∞ 5.9.2009, Zagreb, /informatičar/).

[1.1.1.2.1.1.2.1.1.1.1.] Kršimir ∞ Suzana Ožanić, kći Tomice (*30.8.1971, Zagreb, /liječnica, dermatolog/): Luka (*10.3.2002, Zagreb), Martin (*22.12.2007, Zagreb).

[1.1.1.2.1.1.2.1.1.1.1.] Ivan ∞ Marija Teklić, kći Nike (*29.1.1984, Livno, /pravnica/): još nemaju djece.

[1.1.1.2.1.1.2.1.1.2.] Stjepan Želimir ∞ Nevenka Topić, kći Ante (*28.2.1945, Split, /ekonomska tehničarka, nećakinja Ante Topića Mimare/): [1.1.1.2.1.1.2.1.1.2.1.] Zvonimir (*29.4.1967, Split, 1. ∞ 8.6.1991, Split, rastavljen, 2. ∞ 21.11.1998, Split, /matematičar, informatičar/), Linda (*28.1.1969, Split, /zdravstvena laborantica/, ∞ 4.7.2002, Split muž Saša Ćirković, sin Dragoslava iz Drajkovca, /tehničar, muzička škola/).

[1.1.1.2.1.1.2.1.1.2.1.] Zvonimir ∞ Mirel Dumanić, kći Damira (*16.10.1971, Split, /službenica/): Bruna (*8.7.1992, Split, /pomorski menadžment/); rod se ne nastavlja.

[1.1.1.2.1.1.2.1.1.2.1.] Zvonimir ∞ Kristiana Mihojević, kći Velimira (*18.7.1972, Split, /turistička tehničarka/): Sara (*19.7.1999, Split); rod se ne nastavlja.

[1.1.1.2.1.1.2.1.1.3.] Franjo Šime ∞ Vera Šimunić, kći Petra (*19.7.1957, Otočac, /knjigovodstvenica/): Martin (*3.11.1984, Split, /specijalist javne uprave/), Marija (*13.12.1988, Split, /neudana, ekološka tehničarka, trgovkinja/).

Slika 3

Kuća odvjetnika Ivana Bulića (prije zgrada carinarnice) i most preko Jadra oko godine 1913.

[fotografija tiskana u knjizi Solinske razglednice s konca XIX. i početka XX. stoljeća, Solin, 2001.]

[1.1.1.2.1.1.2.2.] Kajo ∞ Nedjeljka Mandić, kći Jakova (*3.3.1886, †16.2.1934): [1.1.1.2.1.1.2.2.1.] Martin (*7.4.1907, ∞ 2.1.1947, Zagreb, /službenik/, †11.5.1993, Zagreb), [1.1.1.2.1.1.2.2.2.] Vladimir (*23.7.1909, ∞ 20.11.1943, /električar/, †27.10.1944, /ubili ga partizani/), Milka Danica (*10.8.1911, /neudana, domaćica/, †11.9.1935), Frane (*12.10.1914, †26.11.1914), Janislav Mladen (*19.8.1919, †nema podataka).

[1.1.1.2.1.1.2.2.1.] Martin zvani Veliki ∞ Domina Dinka Srdelić, kći Jerka (*22.8.1908, Split, Sveti Križ, /domaćica/, †1.9.2000, Zagreb); rod se ne nastavlja.

[1.1.1.2.1.1.2.2.2.] Vladimir ∞ Frana Mikelić, kći Mate (*9.10.1924, /domaćica/, †26.5.2008): Nedjeljka Danica Josipa (*5.1.1945, /službenica/, ∞ 16.9.1967 muž Josip Ljubomir Grgić, sin Stjepana zvanoga Lujin, /ekonomist, poručnik Hrvatske mornarice, žive u Vranjicu/); rod se ne nastavlja.

[1.1.1.2.1.1.2.3.] Ivan ∞ Kristina Luca Aljinović, kći Tome iz Žrnovnice (*8.10.1885, Žrnovnica, /domaćica/, †7.1.1970): Martin (*18.10.1907, †20.10.1907), Kate (*18.10.1907, /redovničko ime Ivana u družbi Službenica Milosrđa/, †8.3.1994, Kaštel Sućurac), [1.1.1.2.1.1.2.3.1.] Toma (*7.3.1909, ∞ 12.8.1944, Vranjic, /knjigovođa u tvornici salonita, glazbenik i zborovođa/, †13.4.2001), Dušan (*15.5.1910, †29.3.1911), Marija (*16.10.1911, †20.6.1913), Blaž (*4.2.1913, †1.4.1914), Milka (*13.4.1914, /neudana, domaćica/, †27.3.2004), Jerko (*1.1.1916, /neoženjen, vinogradar/, †25.9.2000).

[1.1.1.2.1.1.2.3.1.] Toma ∞ Marija Braškić, kći Fabijana iz Gornjega Sela (*24.2.1920, Gornje Selo, /domaćica, nećakinja vranjičkoga župnika don Ante Braškića/, †1.1.1989): Ivana Kristina (*28.5.1945, Split, /službenica, živi u Splitu/, ∞ 23.4.1972, Vranjic muž Ante Martinić, sin Pave iz Pučišća, /pomorac/), [1.1.1.2.1.1.2.3.1.1.] Vladimir Ante (*13.8.1946, Split, ∞ 3.5.1980, Vranjic, /mehaničar/, †13.4.2010, Split), Ana (*26.4.1948, Split, /neudana, službenica, živi u Splitu/), Zorana Cecilija (*12.7.1951, Split, /obučarka, živi u Vranjicu/, ∞ 28.4.1979, Split muž Miloš Šušak, sin Milana iz Dicma, /obučar, †13.3.2006, Split, ukop: Dicmo/), [1.1.1.2.1.1.2.3.1.2.] Ivan (*19.12.1953, Split, ∞ 5.5.1979, Vranjic, /inženjer elektrotehnike, informatičar, živi u Zagrebu/), Helenka (*16.6.1956, Split, /službenica, živi u Splitu/, ∞ 30.11.1996, Solin, Gospe od Otoka muž Milan Harašić, sin Ivana iz Brača, /službenik/).

[1.1.1.2.1.1.2.3.1.1.] Vladimir Ante zvani Braco ∞ Anđa Beljan, kći Franje iz Tomislavgrada (*7.10.1957, Tomislavgrad, /odgojiteljica, živi u Splitu/): Marija (*8.12.1981, Split, /aranžerka/, ∞ 2.9.2011, Split muž Miloš Burević, sin Rade), Josipa (*10.12.1983, Split, Sveti Matej, /profesorica tjelesnoga odgoja/, ∞ 6.4.2008, Split muž Ivan Vukasović, sin Drage).

[1.1.1.2.1.1.2.3.1.2.] Ivan zvani Ivica ∞ Marita Škarpa, kći Berti iz Staroga Grada (*19.10.1959, Komin, /ekonomska tehničarka, domaćica/): Ines Marija (*28.10.1979, Split, /inženjerka elektrotehnike, domaćica, živi u Vranjicu/, ∞ 24.7.1999 muž Mirko Matić, sin Anđelka iz Krušvara, /inženjer elektrotehnike/), Ivana (*8.10.1980, Split, /medicinska sestra, živi u Splitu/, ∞ 26.4.2003 muž Jere Škrabić, sin Ante iz Gornjih Brele, /automehaničar/), Helena (*14.4.1985, Split, /neudana, teologinja, živi u Zagrebu/), Marija Margarita (*20.5.1990, Split, /sociologinja i pedagoginja, živi u Zagrebu/, ∞ 26.8.2013, Zagreb muž Filip Kovačić, sin Denisa iz Duge Rese, /geodet/), Tomislav Toma (*19.11.2000, Zagreb, /učenik, živi u Zagrebu/).

Bulići su rod koji je od svoga početka (oko 1650.) do svršetka osamnaestoga stoljeća živio samo u Vranjicu. U mjestu su imali samo jednu kuću (potvrđenu 1831.) i vjerojatno malo zemlje na kopnenome dijelu, ali tamo nisu imali niti jedno naselje, niti im je ime ostalo u imenu nekoga predjela. Rod je na početku devetnaestoga stoljeća (1804.) ostao samo na jednom nasljedniku, Ivanu. Od njega je počelo širenje roda i uskoro izlazak njegovih unuka iz prostora Vranjica. Od Ivanovih su sinova najprije stariji, Marin, a potom sinovi mlađega, Martina, počeli trgovačko privređivanje i uskoro potpuno napustili poljodjelstvo i ovisnost o zemlji. Ova su braća ostvarila nastavak roda, a njihov treći brat don Frane najbolji je primjer kako su seoska djeca počela koristiti državno ustrojstvo Austro-Ugarskoga Carstva koje je znalo školovati mladež i za druga zvanja, a ne samo svećeničko. Neki su njegovi sinovci odabrali pravna učilišta, pa su tako i po njegovom primjeru počeli sudjelovati u političkom životu, ne samo u Dalmaciji, nego i na širim prostorima, a jedan se od njih usmjerio i u prirodoslovnu znanost. Novi su naraštaji Bulića tako bili pripravnici na svoje različito školovanje i na sve one slobode djelovanja koje je otvaralo novo doba, prije, između i poslije dvaju svjetskih ratova. Tako su Bulići bili usmjereni na mnoge druge prostore, pa danas u Vranjicu više ne žive muški potomci iz njihova roda. Ovo poglavlje s rodoslovom Bulića upotpunjuju podatci o nekoliko istaknutih osoba u rodu.

Istaknute osobe

Poslije navođenja najstarijega podatka o rođenju u rodu Bulića, kada su Martin Bulić i žena mu Anica 14. studenoga 1657. krstili sina Ivana, odabrao sam još nekoliko izvornih zapisa iz matica. Oni svjedoče o životu u tome rodu koji se ne razlikuje od života drugih rodova u mjestu. U istome su krugu župnik i njegov pomoćnik ili pomoćnici, kumovi u obredu krštenju, najave i svjedoci vjenčanja, pohodi umirućemu u njegovu domu, jer drugoga prostora za liječenje i umiranje nije bilo, molitve za jačanje njegove vjere i molitve za njegov pokoj.

Matična knjiga krštenih:

- Na 7. decembra 1724. Ja don Šimun Grubić kurat u Vranjicu karsti Nikolu, sina Martina Bulića i negove prave žene Mande, bi kum isti [kurat], a kuma Oršula, žena pokojnoga Ivana Grubića u crkvi Svetoga Martina u Vranjicu.
- 1775. na 21. šetebra. Ja don Anton Grubić pastir ove crkve Svetoga Martina u selu Vranjicu karsti ditešce rođeno na 17. istoga od zakonitih zaručnika Nikole Bulića i Dore Bencunove, oboje od ovoga mesta, komu biše ime Matij, kum ja isti koji karsti, kuma Mare, žena pokojnog Antone Bilića od ovoga mesta, svaka ispuni po ritvalu rimskomu.

- Godišća 1831. šetembra na 11. Ja don Mate Bencun pastir i ostalo karsti ditiesce rođeno od zakoniti zaručnika Ivana Bulića i Kate Grubića, koga imadoše po pravomu matrimonju svete matere crkve, ime ditetu Marin, kum Ante Pletikosić, a kuma Kata Marinova, žena istoga Ante.

Matična knjiga vjenčanih:

- Godišća 1822. junja na 23. Budući učinio tri navičenja u tri nedilje prošaste, a to na [bez nadnevka; to je bilo: 7., 14. i 21. lipnja] junja, posridu mise pučke, po naredbi svetoga sabora Tridetinskoga, a to za ženidbu momka Jakova, sina pokojnog Stipana Marovića od parokije Mravinac, od ruke težačke i Matije, čere Mate Bulića ove parokije, od ruke težačke, i ne naodeći se ovde niedna zaprika, združiti u svetu ženidbu prid svidočim Stipanom Perošom i Petrom Perošom iz Mravinac i družim, u crkvi Svetoga Martina u Vranjicu, don Mate Bencun kurat.

Matična knjiga umrlih:

- Godišće Gospodinovo 1743 [bez nadnevka] Ovo učiniše bratimi Svetoga Martina, digoše vosak i kanta se misa za njihova bratima Ivanka Bulića, koji je umra u kunpaniji kapitana Gorižija, prošasnoga julija na 1742, reko ovici kanta misu kurat don Marko Pavić.
- Godišća gospodinova 1806. na 9. luja. Priminu pokojni Nikola Bulić od godišća okolo 84, primivši sve svete sakramente, ispoviden na 1., pričešćen na 2. istoga, uljan na 15. febrara, duša priporučena i kripljen do časa od smarti, sproveden i pokopan u crkvi Svetoga Martina u Vranjicu, don Petar Ninčević kurat.

Ovakvi su povijesni izvori sačuvani o životu većine Vranjičana, oni manje brojni sačuvani zapisi svjedoče o njihovim imanijama, nasljedstvima i skrbi za budućnost djece, a oni najmanje brojni potvrđuju poslove koje su neki Vranjičani, malobrojni u svojim rodovima, vodili kroz desetljeća, nekada u potpunosti uspješno, a nekada dijelom neuspješno. Takvih je istaknutih bilo i među Bulićima, i ono što sam o njima prikupio raspoređeno je ovdje po vremenskome slijedu.

don Frane (Vranjic, 4. listopada 1846. – Zagreb, 29. srpnja 1934.)

U prikupljanju podataka kojima će biti pokazana don Franina osobna istaknutost, odlučio sam se za one koji ga povezuju s njegovom širom obitelji, jer je sve drugo što ga je povezivalo sa širom društvenom zajednicom u njegovu mnogostrukom radu već odavno prikupljeno, proučeno i istaknuto. Sam je don Frane ostavio malo podataka o svojim, iako je imao hvalevrijedan običaj zapisivanja velikoga mnoštva podataka o svome radu. Najdalje u prošlost obitelji dopirale su njegove priče don Bari Popariću (Kaštel Novi, 27. ožujka 1865. – Zagreb, 30. ožujka 1948., ređenje 8. travnja 1888.), koji je u doba svoje službe gimnazijskoga suplenta stanovao u don Franinu splitskom domu, od listopada 1894. do rujna 1896. Don Bare je dio tih priča tiskao po sjećanju,¹² pa ih valja raspraviti: »Pradjed se zvao Nikola, a umro je g. 1818. Od njega je ostao popis miraza, što je dao kćeri Pavici u Vranjicu 16. svibnja 1806. ('Ventarij od robe koju dade Nikola Bulić za dotu svojoj kćeri Pavici'). Djed don Frane zvao se Mate. U svoje doba bio je jedini pismen čovjek u Vranjicu. Bijaše neke vrste seoski notar. Sačuvana je njegova vlastoručna oporuka 'u Solinu na 15. gjunja 1834.' Umro je u kolovozu 1835. Don Franin otac Ivan bijaše od suseljana nazivan Ivanko. U smrtovnici njegovoj stoji 'Ivan Bulić rečeni Bandurić, sin pok. Mate i pok. Antice Bilić.'« Pradjed Nikola (Vranjic, 7. prosinca 1724. – Vranjic, 9. srpnja 1806.) nije umro u godini 1818., a prvorođenoj kćeri Pavici, koja se udala oko godine 1795., mogao je popisati miraz 16. svibnja 1806., možda u svojoj oporuci. Nastojao sam u splitskome Državnom arhivu naći popis i oporuku, ali nisam uspio. Djed je Mate (Vranjic, 17. rujna 1775. – Vranjic, 10. kolovoza 1835.) bio pismen, jer je don Frane sačuvao ugovor od 2. ožujka 1825., pisan djedovom rukom, a uz njega je i talijanski prijevod bez naznake prevoditelja, pa je i oporuka sigurno postojala, ali je nisam našao. Točan je podatak o mjesecu i godini njegove smrti. Don Franin je otac najvjerojatnije bio zvan Ivanko, ali potvrdu njegovoga nadimka Bandurić nisam našao u zapisu o smrti.¹³ Do nekoga drugog proučavanja i pronalaženja arhivskih podataka, još uvijek vrijedi zaključak:¹⁴ »Zanimljivo je da nijedna od više grana obitelji s prezimenom Bilić (od kojih potječe i glasoviti arheolog don Frane Bilić) nije u Vranjicu imala obiteljskoga nadimka.«

¹² B. Poparić 1934.

¹³ Split, Državni arhiv, Matice Vranjica i Solina, matica umrlih III. (1853. – 1867.), redni broj 53, dan 17. prosinca 1866.

¹⁴ I. Benzoni 2003, str. 169.

Od arhivskih izvora nastalih od don Franinih starijih predaka, osim upisa u maticama, jedino sam našao dva. Stariji, nastao prije don Franina života, zanimljiv je i po pravopisu što ga je njegov djed naučio od svoga župnika. To je vlastoručni zapis ugovora Matija Bulića i Šimuna Jelića, sastavljena 2. ožujka 1825. u Solinu:¹⁵ »Na 2 marča 1825 v Solin v evo nekase znade na svakom svdv i pravdi akobi bila potriba bila izniti ovo pismo koie činim ja mate bvlih da bvde dobro kolik daie včigneno v istoga nodara ato iest kako ja mate bulih afitaim iedan komadih zemgli simvny ilića v mistu zvanv kod blato okolo dva vrita reko – 2 svake godine po kacv masta reko – 1 za godina dvadeset i devet reko – 29 a kada izage godine akobi tiia isti simun dirxati na isti konat neka dirxi [stranica 2] ako ne bi tiia dirxati damv ja isti platim stose nage gnegova truda zid od ceste ima polak moga polak gnegova jresam ja priia ozida zid od boxe jest boxin zid od stipe stipe jest istoga stipe ostali kari stose nage damv imam platiti iostale gnegove givramente akobise sto naslo v istoi zemgli dami ima dati trečv od svega itakose pogodismo pomojoi dsvi i dadomu na dsvs ja mate bvlih pisa moiom rukom.« Mlađi je izvor nastao za don Franina života, ali je od njegove starije sestre Marte. Ona je umrla 28. studenoga 1870., a svoju je oporuku izrekla osamnaest dana prije i ona je zapisana talijanski, ali sam odlučio tiskati je u hrvatskome prijevodu:¹⁶ »Oporuka. Vranjic, 10. studenoga 1870. Našao sam Martu udanu za Ivana Mikelića bolesnu tjelesno, ali zdravoga razuma, bistru i u govoru, koja je, želeći oporučiti, dala k sebi pozvati tri svjedoka, dolje nabrojena, koji je dobro poznaju, a pred njima je, bez ikakve prisile svoje vlastite slobode i svojom voljom odredila kako slijedi: 1. ostavljam svojoj majci samo onaj dio svoga ruha koji čuva moj muž, da se ona, koliko je pravedno, sjeti moje duše; 2. ostavljam sve svoje zlato i srebro svome mužu Ivanu; 3. ostavljam sto florina od moga dijela očinstva svome bratu don Frani; 4. ostavljam, također od moga dijela očinstva, svojoj majci dva florina, a ostaloj svojoj braći i sestrama svakom po jedan florin; 5. čitav preostali

moj dio očinstva, koji će biti usklađen, ostavljam svome mužu Ivanu. Ovo je pročitano i hrvatski protumačeno, potvrdila je i potpisala oporučiteljica pred dolje potpisanim svjedocima: križ, Marta Mikelić, oporučiteljica, križ, Ante Grgić [pokojnoga Luke, ima 27 godina], svjedok, križ, Jakov Čipčić [Josipov, ima 30 godina], svjedok, križ, Mate Mandić [pokojnoga Luke, ima 49 godina], svjedok.«

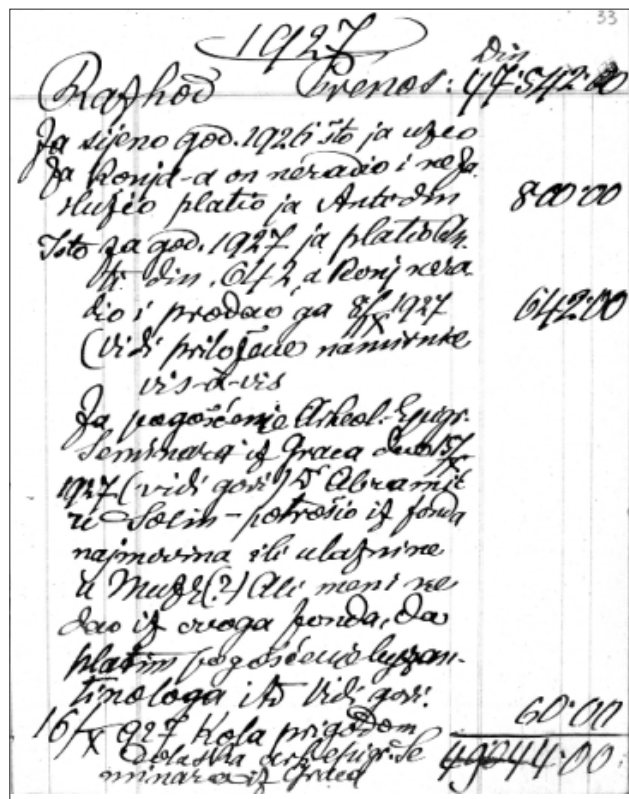
O svome je prvome školovanju don Frane sam napisao:¹⁷ »I u ovomu 'Ilirskom Sjemeništu', otvorenu nauci i odgoju mladeži godine 1852., don Frane je Bulić svršio pučku školu (od godine 1852. do 1856.) a zatim nižu gimnaziju (od godine 1856. do 1860.). Nisu bili ondašnji njegovi učitelji ljudi velikoga znanja, ali su bili ljudi velikoga srca i velike ljubavi za mladež. Bilo nas je preko 60 u prvim razredima pučke škole. Ne imasmo nikakvih naučnih sredstava ni pomagala ni za kakvi predmet; za zemljopis ni telurija, ni atlasa. Trebalo je zaboravljati donekle materinski jezik hrvatski, da se talijanski dobro nauči, da se može dalje u naucima. Mali je Frane bio tada sitan stasom sve do sedmoga razreda gimnazije (...) sjeća se on, kako je don Josip Bezić¹⁸ donio s puta godine 1856. Perthesov geografski atlas, koji je malomu Frani otac kupio, te kako su se oko njega okupljali saučenicci, da vide ovo čudovište, osobito kartu zvijezda nebeskoga (...) Sjeća se dobro don Frane, kako se u nižoj gimnaziji sa samih 14 učenika (...) moralo dobro učiti talijanski, latinski, zemljopis i povijest, a ostale predmete onako i svakako. Don Frane bi se sakrivao pred ostalim drugovima u špilju Babljače te ondje zaklopivši oči – da se bolje sabere – bubao na pamet talijansku gramatiku (...) Svaka su se dva dana morale sastavljati talijanske zadaće, da se taj jezik dobro nauči, a latinske svaka tri dana (...) Sjeća se don Frane, kako bi pri svakom posjetu koga odličnika u zavodu u Priku on morao usred razreda deklamirati ili *Il Natale* (Božić) ili *Cinque maggio* (Peti svibnja) Manzonijev u spomen smrti Napoleona I. te kako bi ponosno, enfatično, lamatajuć, gestikulirajući rukama deklamirao ovaj lijepi svršetak Manzonijeve himne: (navođenje izvornika i hrvatskoga prijevoda Petra Preradovića) Nije zaboravio don Frane ona dva drvena kipa sv. Petra i Pavla u

15 Split, Arheološki muzej, arhiv don Frane Bulića; ovdje je doslovno prepisano; slovo »v« pisano je za foneme /u/ i /v/; slovo »h« pisano je za fonem /č/, nema velikih slova, točke i zareza; don Frane je svojim rukopisom napisao: »Mate Bulić djed Don Frane Bulića«.

16 Split, Državni arhiv, Oporuke, kutija 35 (godina 1870. – 1871.). U spisu oporuke, sastavljenom u Splitu 4. veljače 1871., potvrđena su imena očeva i godine života svjedoka (ovdje naznačeno uglatim zagradama), a zapis je oporuke napisao don Bartul Grgić, pokojnoga Luke, ima 24 godine, župni vikar; oporuka je proglašena 4. veljače 1871.

17 F. Bulić – L. Katić 1928, str. 104-106. Netočno: ime škole i sve vremenske oznake. Točno ime škole: Scuola elementare maggiore presso il Collegio di Priko di Almissa; točno vrijeme početka rada: 31. siječnja 1854., a toga je dana upisan i Frane Bulić; osnovnu je školu (tri razreda) završio ljeti 1857., a nižu je gimnaziju (četiri razreda) završio ljeti 1861. (podatak: S. Kovačić 1985, str. 170-171.); pravo na upis u peti razred gimnazije u Splitu imao je na temelju ispita 7. rujna 1861., a gimnaziju je završio u školskoj godini 1864. – 1865.

18 Grohote, 16. ožujka 1817. – Sarajevo, 29. travnja 1893., ređenje 12. travnja 1840. On je stric don Franina suradnika Ante (Grohote, 11. lipnja 1849. – Split, 2. srpnja 1906.), arhitekta, koji je fotografiran zajedno s don Franom, njegovim rodom i suradnicima (foto: Split, Arheološki muzej; izvornik sačuvala u svome splitskom domu Elza Bego, kći Antina sinovca Ive, arhitekta).

Slika 4
Rukopis don Frane Bulića: Knjiga prihoda i rashoda,
stranica 33 [Split, Arheološki muzej]

crkvi zavoda raskolačenih očiju; kako je on promatrao onu kubu crkvice, kakve on nigdje drugdje nije vidio, one čudne prozore od kamene rešetke (transennae). Sjeća se don Frane, kako bi mališi za dan posta pred Sv. Petrom i Pavlom mliječem lovili jegulje u bližnjem potociću (...) s Bogom sve uspomene mojih mlađanih godina!»

Poslije završetka gimnazijskoga školovanja počinje studij teologije u Zadru u školskoj godini 1865./1866. i završava ga u školskoj godini 1868./1869. Sljedeće školske godine počinje studij u Beču (Filozofski fakultet, sluša filologiju i arheologiju), do školske godine 1872./1873., a kroz godinu

1878. sluša epigrafiku i arheologiju. Od školske godine 1873./1874. počinje raditi u gimnazijama. Najprije, od 22. rujna 1873., u Splitu (zamjenik učitelja), potom u Dubrovniku, od 20. prosinca 1874. (godine 1874. postiže pravo predavanja filologije u nižim gimnazijama) do početka školske godine 1878./1879. u službi učitelja (godine 1878. postiže pravo predavanja hrvatskoga i talijanskoga u višim gimnazijama), a od 19. veljače 1879. do završetka školske godine 1882./1883. u službi profesora te konačno opet u Splitu, od 8. srpnja 1883. u službi ravnatelja, a u toj je službi prisilno umirovljen 16. rujna 1896. Posebnost je don Franina službovanja obavljanje više državnih poslova istodobno. Tako je 18. srpnja 1878. dobio službu okružnoga prosvjetnog nadglednika za Zadar i Benkovac. Dana 25. rujna 1880. u bečkom Središnjem povjerenstvu za proučavanje i čuvanje umjetničkih i povijesnih spomenika¹⁹ određena mu je dužnost zadarskoga konzervatora za prvi i drugi odjel, a na toj dužnosti ostaje do 28. rujna 1883. kada mu je određena ta dužnost u Splitu, proširena i na treći odjel, a povjereno mu je i vođenje arheoloških radova u Solinu. Dana 9. svibnja 1884. određena mu je dužnost ravnatelja splitskoga Arheološkog muzeja.²⁰ Njegovo upravljanje u Muzeju i u konzervatorskoj službi završava 30. srpnja 1926., a od tada do smrti ostaje počasni ravnatelj obiju ustanova.²¹

U austrijskome je Carstvu državni zakon propisivao obvezno pohađanje osnovne škole, ali u stvarnosti je odluka o školovanju djece ostajala u volji oca obitelji. Don Franin je djed bio pismen, a o pismenosti don Franina oca nisam našao podatke. Neovisno o svojoj pismenosti, on je po primjeru svoga oca shvaćao važnost školovanja svoje djece. Nisam našao podatak o školovanju starijega sina Marina, ali mlađi je Frane pošao u osnovnu školu. Odluku o školovanju moguće je najprije pripisati ocu. Škola koju je Frane pohađao bila je više od drugih usmjerena na odgoj za daljnje svećeničko školovanje, ali je svejedno odluku donosio ponajprije učenik, a svi drugi utjecaji mogli su postojati, ali nisu morali biti konačni u odlučivanju. Sav budući život dječaka Frane potvrđuje kako je odluka o njegovome svećenstvu bila duboka i sveobuhvatna, a to znači kako je bila u potpunosti njegova. Frane je svećeničko ređenje imao

19 Središnja državna služba utemeljena je zakonom od 31. prosinca 1850. za građevne spomenike, a zakonom od 18. srpnja 1873. proširena je na umjetničke i povijesne spomenike; prvi odjel je bio za arhive, drugi za umjetničke spomenike, a treći za arheologiju. Glavna je uprava bila u Beču, a pojedine upravne jedinice Carstva imale su sjedišta konzervatora u većim gradovima.

20 Split, Arheološki muzej, arhiv don Frane Bulića, Dinst-Tabelle (prvim su rukopisom ispisani podaci do godine 1902.; don Frane je svojim rukopisom dopisao nekoliko podataka do 15. listopada 1910.). Posebnu mi je potvrdu o početku ravnateljstva u Muzeju poslao (2. ožujka 2015.) Arsen Duplančić, pa je tako popravljena pogreška o imenovanju u rujnu 1883. (M. Bonačić Mandinić 1984, str. 76).

21 M. Bonačić Mandinić 1984, str. 134. Za dokaz o načinu njegova postupanja u Muzeju i poslije umirovljenja neka posluži navod iz njegova popisa dohodaka i troškova koje je redovito vodio u tome razdoblju: »Rashod: Prenos: Din[ara] 47.542,00 | Za sijeno god. 1926 što ja uzeo za konja – a on neradio i nezaslužio – platio ja Anti [Zižiću] din[ara] 800,00 | Isto za god. 1927 ja platio Anti din. 642, a konj neradio i prodao ga 8/IX 1927« (podatak: Split, Arheološki muzej, arhiv don Frane Bulića, Knjiga prihoda i rashoda, str. 33).

14. veljače, a prvu misu 30. listopada 1869. Nedugo je poslije te svečanosti pošao u Beč i tako počeo usmjeravati svoje nove buduće poslove, a da mu crkvena vlast, kojoj je bio podložan, nije već prije odredila neku svoju službu, nego mu je očito dala dopuštenje novoga školovanja. Ni poslije završetka toga dvostrukoga školovanja u Beču, don Frane nije do smrti dobio od crkvene vlasti neku njezinu svećeničku službu s određenim dužnostima i pravima. On je imao svoje trajne svećeničke dužnosti i prava, utemeljene na svetome redu od kada ga je primio. U ranijem razdoblju njegova svećeničkoga rada dvojica papa su mu dali počasne službe. Leon Trinaesti, u travnja 1887., uvrstio ga je u službu Papinske obitelji (Famiglia pontificia), u kojoj je počasni komornik u ljubičastome talaru (Cameriere d'Onore in abito paonazzo). Pio Deseti, 15. lipnja 1909., uvrstio ga je u Rimsku kuriju (Curia Romana), u kojoj je apostolski protonotar posebno imenovan (Protonotario apostolico ad instar partecipientium).²²

Moguće je pretpostaviti utjecaj don Franine svećeničke službe na odluke nekih mladih u njegovome daljemu i bližemu rodu o svome svećeničkom pozivu. Najstariji je Luka Jelić, sin don Franine sestre Ivanice. Rođen je u Vranjicu 22. prosinca 1864., a umro je u Kaštel Starome 3. veljače 1922. Njegovo je svećeničko ređenje bilo 1. studenoga 1887. Klasičnu je gimnaziju pohađao u Splitu (maturirao 1883.), bogoslovni studij u Zadru (diplomirao 1887.), u Rimu je studirao nekoliko studija i doktorirao (1889.), a nekoliko je studija nastavio u Beču (do 1893.). Od 1893. do umirovljenja 1917. (stvarno je radio do 1910., a poslije je bio skoro neprekidno bolestan) predavao je crkveno pravo i crkvenu povijest u Zadru.²³

Nikola Ranko Petar zvani Nikša mlađi je od Luke Jelića, a po rodu je bliži don Frani, jer je praunuk njegova starijega brata Marina (jedinac njegova unuka Ivana Petra, po

Marinovom sinu Nikoli). Nikša je rođen u Splitu 20. kolovoza 1918., a umro je u Beogradu 18. veljače 1988. i ukopan u Splitu 22. veljače. Pohađa drugi razred Treće realne gimnazije u Zagrebu, a potom moli pravo upisa u splitsku Biskupijsku klasičnu gimnaziju, a razlog je: »da se posveti svećeničkom staležu«. Ministarstvo prosvete (27. kolovoza 1932.) i Prosvetno odeljenje Banske uprave (2. rujna 1932.) to mu dopuštaju uz uvjet polaganja ispita latinskoga jezika u prvome polugodištu; on taj ispit moli od Gimnazije (20. prosinca 1932.), a Gimnaziju pohađa samo u trećem razredu.²⁴ Vjerojatno ne nastavlja školovanje prije rata, nego tek poslije rata. Sudjeluje u Narodnooslobodilačkoj borbi, sekretar saniteta Vrhovnoga štaba; ima čin potpukovnika (nije naznačeno je li ga dobio u ratu ili poslije rata).

Janislav Mladen je mlađi od Nikše, a po rodu je još bliži don Frani, jer je unuk njegova mlađega brata Martina (najmlađi sin Kaja, don Franina sinovca). Janislav Mladen je rođen u Vranjicu 19. kolovoza 1919., a nema podatka o njegovoj smrti. Pohađao je splitsku Biskupijsku klasičnu gimnaziju (osam razreda 1931. – 1939., maturirao 1939.).²⁵ Neposredno poslije mature upisao je prvu godinu studija bogoslovije u Splitu, u školskoj godini 1939./1940. Nije bio upisan u drugu godinu studija.²⁶ Poslije je vjerojatno živio u Zagrebu. Nestao u vrijeme Drugoga svjetskog rata.

Lovre Katić je u don Franinu rodu po njegovoj majci Kati, rođenoj Grubić. On je unuk Lovre Grubića, Katina brata.²⁷ Lovre Katić je rođen u Solinu 18. veljače 1887., umro je u Splitu 27. kolovoza 1961. i ukopan u Solinu (u sarkofagu) 28. kolovoza.²⁸ Njegovo je svećeničko ređenje bilo 21. siječnja 1912. Klasičnu je gimnaziju pohađao u Splitu (maturirao 1906.), bogoslovni studij u Zadru (diplomirao 1911.), u Zagrebu je studirao slavistiku, povijest i zemljopis (1919. – 1922.). Župnik je u Čaporicama (1912.), a kapelan u Vranjicu²⁹ (1919. – 1920.). Državnu službu počinje 1922. u

22 M. Bonačić Mandinić 1984, str. 112 (foto izvorne povelje).

23 S. Kovačić – N. Lučić 2005.

24 Ove podatke i podatak o točnome nadnevku rođenja poslao mi je 20. i 23. veljače 2015. Ivan Balta iz Nadbiskupskoga arhiva Splitsko-makarske nadbiskupije. Pogrešan nadnevak rođenja: I. Banić 2000, str. 526.

25 Podatak: I. Banić, 2000, str. 526 (netočno su upisane dvije osobe: Janislav i Mladen s istim nadnevkom rođenja, ali Mladen ima podatak samo o prvome razredu).

26 Oba podatka o školovanju iz školskoga upisnika. Seminarium Theologicum Centrale; utemeljen godine 1826. u Zadru, preseljen u Split godine 1922.; u ovoj je visokoj školi, dok je bila u Zadru, učio don Frane, učio i radio don Luka Jelić i učio don Lovre Katić.

27 Lovre Grubić zvani Sente (Vranjic, 8. kolovoza 1813. – Solin, 2. prosinca 1880., ukop u Vranjicu 4. prosinca), vjenčan u Vranjicu 6. ožujka 1848., žena Marija Droupulić, ima kćer Šimu (Vranjic, 9. studenoga 1863. – Solin, 7. ožujka 1895.), ona je 9. svibnja 1886. vjenčana u Vranjicu, muž Špiro Katić, sin Jakova Katića Mornara i Marije Grubišić Kokeza (Solin, 1. prosinca 1861. – Solin, 23. travnja 1924.), a to su don Lovrini majka i otac. Vjerojatno je djed Lovre Grubić poslije vjenčanja živio u Solinu u kući (čestica građevina 382) koja je godina 1831. bila vlasništvo Droupulića. Zadnji je upisan Mate pokojnoga Jakova (podatak: M. Ivanišević – Đ. Ivanišević 2011, str. 119). On je rođen 22. rujna 1827. i brat je Marije, žene Lovre Grubića, rođene 1. listopada 1829., a njihov je otac Jakov umro 2. veljače 1846. U toj kući rođen je don Lovre Katić.

28 Kroz dugo vrijeme nastajanja tiskanih podataka o mjestu i vremenu njegova rođenja i smrti, napravljeno je mnoštvo pogrešaka. S toga sam razloga pregledao matičnu knjigu rođenih (Split, Državni arhiv, Matice Vranjica i Solina, matica rođenih 3. [1886. – 1893.], redni broj 16, dan 18. veljače 1887.) i u njoj našao točan podatak. Podatak nije sumnjiv jer je redosljed vremenskih odrednica u upisima uredan i sve je bez popravljivanja pogrešaka.

29 Po objašnjenju, koje mi je 2. ožujka 2014. dao don Slavko Kovačić, a on je podatak: »1919–20. u Vranjicu« unio u svoju leksikografsku natuknicu, don Lovre je raspoređen na mjesto kapelana u Vranjicu, gdje je tada bilo slobodno mjesto, a vjerojatno mu je bilo dopušteno istodobno studiranje.

Zagrebu, a poslije profesorskoga ispita (18. travnja 1923.) nastavlja u Sinju, Kninu (1925.) i Splitu (1929.). Godine je 1933. doktorirao u Zagrebu.³⁰

Poslije don Luke Jelića i don Lovre Katića, u don Franinu rodu, po svojoj baki, bio je još jedan arheolog: Božidar Čečuk. Njegova je baka Manda prvo preživjelo dijete (iz drugoga braka) don Franina starijega brata Marina. Ona je u braku sa Šimunom Mihanovićem iz Žrnovnice imala dvadeset četvero djece, a devet je preživjelo dječju dob: Ivan, Marin, Petar, Tadija, Kata, Anježa, Ane, Frane i Marija. Najmlađa od njih, Marija (rođena 1889., umrla u Zagrebu 30. kolovoza 1969.), udala se u Žrnovnici 5. ožujka 1919. za Marina Čečuka, carinika (rođen 1885., umro u Zagrebu 23. lipnja 1968.). Njihova su djeca: Ena udana Mladošić (Omiš, 1921.), Branko (Omiš, 1922.), Slavenka (Kaštel Sućurac, 1924.), Biserka udana Romac (Petrčane, 1927.) i Božidar Ante zvani Toni. Čečukovi su godine 1928. došli u Solin i ostali do konca 1939., a otac je Marin radio u carinarnici u Vranjicu. Neko su vrijeme stanovali u kući Kljaković Gašpić na Širini, gdje se rodio sin Božidar, a poslije su preselili u kuću Ivana Bulića, nekadašnju Doganu. Božidar je rođen 9. ožujka 1929., a umro je u Zagrebu 26. srpnja 2011. U Zagrebu je pohađao Klasičnu gimnaziju (maturirao 1950.), a studij arheologije na zagrebačkome Filozofskom fakultetu (diplomirao 1957.) Počinje raditi u bihaćkom Zavičajnom muzeju, neposredno poslije diplomiranja, od 1958. do 1961. radi u zagrebačkome Historijskom institutu Jugoslavenske akademije znanosti i umjetnosti, a od 1961. do umirovljenja u Akademijinu Zavodu za arheologiju.³¹

Malo je podataka o don Franinoj svećeničkoj službi, pa odabrani primjeri iz krugova njegova roda i prijatelja mogu prikladno pokazati kako je on, bez župničkoga i dušobrižničkog rada, uspio u jednoj sastavnici tih dužnosti:³²

- Zadar, Katedrala, 15. prosinca 1879., **vjenčanje**: Ivan Jure Benzon,³³ sin Petra ∞ Lucila de Benvenuti, kći Vincenca, **svjedok** (don Franina služba: okružni školski inspektor; veza: mladenac je don Franin prijatelj);
- Split, Katedrala, 15. svibnja 1886., **vjenčanje**: Petar Ante Parać,³⁴ sin Frane ∞ Antica Gotovac, kći Josipa, **voditelj obreda** (veza: mladenac je brat Marije, druge žene don Franina brata Marina);
- Split, Katedrala, 31. srpnja 1887., **krštenje**: Marija Franka Parać, kći Petra Ante, **voditelj obreda** (po dopuštenju župnika Ivana Devića; veza: otac je brat Marije, druge žene don Franina brata Marina);
- Split, Katedrala, 27. srpnja 1890., **krštenje**: Ivan Frane Pavao Parać, sin Petra Ante, **voditelj obreda** (po dopuštenju župnika Mate Dvornika; veza: otac je brat Marije, druge žene don Franina brata Marina);
- Dubrovnik, Katedrala, 8. siječnja 1893., **vjenčanje**: Stjepan Bulić, sin Marina ∞ Ana Cvijetanić, **svjedok**: Karlo plemeniti de Hreljanović, direktor Instituta agrara u Gružu, zastupa don Franu, direktora Više gimnazije u Splitu (veza: mladenac je sin don Franina brata Marina);
- Dubrovnik, Katedrala, 1. studenoga 1893., **krštenje**: Marin Mijo Mate Frane Bulić, sin Stjepana, **svjedok**: don Marko Topić, docent Ženske preparandije u Dubrovniku, zastupa don Franu, direktora Više gimnazije u Splitu (veza: krštenik je sin don Franina sinovca Stjepana);
- Vranjic, Sveti Martin 22. siječnja 1894., **vjenčanje**: Ivan Poparić, sin Tome iz Kaštel Novoga ∞ Fila Ivka Bulić, kći Marina, **svjedok** (don Franina služba: katolički svećenik, ravnatelj Gimnazije u Splitu; veza: mladenka je kći don Franina brata Marina);
- Solin, Gospa od Otoka, 4. listopada 1904., **vjenčanje**: Mate Frane Bulić, sin Marina ∞ Vinka Stefanija Ivanića Šperac, kći Josipa, **voditelj obreda** (po dopuštenju župnika Radovana Katalinića; veza: mladenac je sin don Franina brata Marina);
- Split, Katedrala, 8. rujna 1906., **krštenje**: Frane Marin Emil Bulić, sin Ivana, **voditelj obreda** (don Franina služba: tajni komornik Njegove Svetosti; veza: krštenik je sin don Franina sinovca Ivana);
- Omiš, Sveti Mihovil, 30. travnja 1918., **vjenčanje**: Ivan Petar Bulić, sin Nikole ∞ Anka Mitrović, kći Luke, **voditelj obreda** (veza: mladenac je sin don Franina sinovca Nikole);
- Split, Katedrala, 26. prosinca 1919., **krštenje**: Stijepo Josip Vladislav Bulić, sin Marina, **voditelj obreda** (veza: krštenik je unuk don Franina sinovca Stjepana);
- Korčula, Sveti Marko, 6. srpnja 1925., **krštenje**: Marinka Arnerić, kći Jurja i Anke Bulić (rođena 18. veljače 1925. u Splitu), **voditelj obreda** (veza: krštenica je unuka don Franina sinovca Ivana);

30 S. Kovačić 2009.

31 A. Stipčević-Despotović 1993.

32 Od prvoga do predzadnjega obreda podaci su u matičnim knjigama, a podatak je o zadnjem obredu u rukopisnoj bilješci Arsena Duplančića uz njegovo djelo (A. Duplančić – J. Jovanović 2013, str. 31, bilj. 14).

33 I. Grubišić 2014, str. 154-156.

34 I. Grubišić 2010, str. 97-99.

- Split, (Župa Sveti Križ), Arheološki muzej, kapelica, 23. svibnja 1932., **vjenčanje**: Bare Poparić, sin Antona iz Kaštel Novoga ∞ Marija Poparić, kći Ivana, **voditelj obreda** (veza: mladenka je unuka don Franina brata Marina);
- Split, Katedrala, 20. lipnja 1933., **krštenje**: Julka Marija Valerija Antica Arnerić, kći Jurja i Anke Bulić (rođena 24. svibnja 1933. u Korčuli), **voditelj obreda** (veza: krštenica je unuka don Franina sinovca Ivana);
- Split, (Župa Sveti Križ), Arheološki muzej, kapelica, 28. lipnja 1934., **vjenčanje**: Ante Ercegović ∞ Maja Dorić, **voditelj obreda** (veza: mladenac je don Franin suradnik, preparator u Muzeju).

Don Frane je u svome dugogodišnjem muzejskom i konzervatorskom radu neprestano kupovao starine svih vrsta, pa tako i slike, jer tada nije bilo niti jednoga drugoga muzeja koji bi čuvao posebne vrste umjetnina. Među brojnim slikama, koje je don Frane tako spasio od propadanja, bile su i one kojima nije prijetilo propadanja ili zaborav, a on ih je ipak kupio. One svjedoče o njegovoj privrženosti vlastitome domu i okolici u kojoj je proživio svoja najplodonosnija desetljeća. To su slike splitskoga slikara Emanuela Vidovića. *Izvor Jadra*, ulje, platno, visina 44,7, širina 79,8 centimetara; potpis: desno, dolje kut: Emanuel Vidović 98.; u popisu slika upisana je u biblioteci Tusculuma, a don Frane ju je godine 1926. procijenio na 50 forinti za sliku i 3 forinte za okvir. *Kuća kod Tusculuma*, ulje, drvo, visina 17,5, širina 27,6 centimetara; potpisana otraga olovkom: E. Vidović. Tu je don Frane stavio i svoj potpis, što znači njegovo vlasništvo, ali i one druge dvije slike, iako ih nije potpisao, bile su njegove.³⁵ *Vranjic*, ulje, platno, visina 60, širina 110 (zajedno s okvirom: visina 94, širina 144,5) centimetra; potpis: lijevo, dolje, kut: Emanuel Vidović 98.; slika je bila u don Franinu uredu (godine 1908.: fotografija u kući Vesanović).³⁶

Iz don Franine oporuke navodim dijelove u kojima je odredio dužnosti i prava svoje rodbine.³⁷ »Split, dne 22. travnja godine 1934 na blagdan sv. Kaje Pape, Ispovjednika. (...) Ovo je moja zadnja odluka, koju hoću da bude iza moje smrti izvršena. (...) Želim da istočni dio moje stajne kuće u Vranjicu (vidi priloženi iskaz moga posjeda) moje vlasnosti, bude na svoje vrijeme po mogućnosti, preobraćen u Sirotište za iznemogle starce i zapuštenu djecu iz

Vranjica. Izvršenje ove želje povjeravam, kao što i izvršenje svih mojih želja i odluka Vinki Bulić, ženi Mate Bulića moga sinovca, a sina pokojnog mi brata Marina. Neka ona nastoji sa župnikom Vranjica i sa Crkvinarstvom, da to uredi, a to tako da i vlasnici drugog dijela kuće daruju također svoj dio za ovu svrhu. Dok to bude sve moje nekretnine u Vranjicu ostavljam na jednake dijelove nasljednicima, baštinicima moga pokojnog brata Marina. Nego medjuto neka Frane udovica Žanko, kći pokojnog mi brata Marina, koja od nekoliko godina stanuje u mojem dijelu ove kuće, uživa slobodno, besplatno i dalje ovaj dio kuće sa svojom obitelji, dočim u drugom dijelu stanuju baštinici pokojnog Nikole Bulića. Neka svi stanuju u skladu i ljubavi. (...) Ovo pet ormara knjiga, tri u Solinu a dva u Splitu, sadržava: a) knjige teološke naravi, b) knjige filološke naravi, c) knjige arheološke naravi, d) varia. Ovu moju biblioteku ostavljam kako slijedi: (...) d) knjige 'Varia' darivam Vinki Bulić ženi Mate Bulića (...) koja neka dijeli, kako bude znala i htjela medju trima sinovcima Stjepana Bulića, Dr. Ivana Bulića i Mate Bulića pokojnog Marina. (...) Moje pokućstvo u mojem stanu u Zgradi arheološkog Muzeja ostavljam sinovcima Stjepanu, dr. Ivanu i Mati Buliću pokojnog mi brata Marina i njihovim suprugama Anki, Olgi i Vinki. Neka Vinka dijeli i neka se sjeti i ostale rodbine. Od pokućstva u sobi kuharice Bete Brenko – kod mene u službi od 20/5 1919 – ona neka uzme sve što hoće, a neka se sjeti i njezine pomoćnice Marije Stublja. Knjižica kod Gospodarske Štedionice u Splitu, na njezino ime – u koju sam zadnjih godina ulagao, što bih joj u novcu preko mjesečne plaće darovao – njezina je. Ako se, pri mojoj smrti, medju mojim knjižicama nadje, neka joj se izruči. Molitvama Bete i Marije osobito se preporučam i pazile su me, osobito u mojoj zadnjoj bolesti. Neka se Vinka sjeti kojim darom, bilo u knjigama, bilo u čemu drugome i Dr. Ljube Karamana i Dr. Grgina, pa i tajnika Raića i Preparatora A. Ercegovića, te dvaju poslužitelja Mije Mijića i Iva Perdića. Svi su mi bili privrženi i svima na ljubavi zahvaljujem.«

Po mome izboru podataka o don Frani, ostalo je opisati njegov sarkofag, a to činim doslovno navodeći podatke koje je tiskao Arsen Duplančić:³⁸ »Bulić je najprije za sarkofag htio upotrijebiti jedan bez ukrasa, natpisa i poklopca koji je nađen kraj trogirskih mlinica 1896. godine. Kada je u studenom 1911. u Zviraču kraj Segeta otkriven veliki

35 To svojim proučavanjem potvrđuje Arsen Duplančić, najbolji znalac Bulićevih i Muzejskih spisa: »Malu Vidovićevu sliku *Kuća kod Tusculuma* (...) Bulić je kupio za sebe (...) I ta je slika prešla u vlasništvo Muzeja nakon don Franine smrti. (...) Godinu 1898., kada je Vidović naslikao *Vranjic* i *Izvor Jadra*, uzimamo kao godinu kada ih je Bulić kupio, što za ovo drugo djelo potvrđuje njegova navedena bilješka iz knjige troškova za Tusculum. (...) Nakon Bulićeve smrti 1934., obje su slike prešle u posjed Muzeja.« (A. Duplančić – R. Tomić 2004, str. 15-17).

36 A. Duplančić – R. Tomić 2004, str. 9, 16, 120-125.

37 Prijepis: Split, Konzervatorski odjel, Bulićev arhiv, svezak 4, d), str. 1-3. Dio tiskan: B. Poparić 1934b.

38 A. Duplančić 2014, str. 354-358; ovdje nisam uvrstio bilješke.

mramorni sarkofag, također bez ikakva ukrasa i natpisa, Bulić ga je otkupio za sebe i dao splitskom klesaru Pavlu Biliniću da ga preradi. Bilinić je 23. VIII. 1914. poslao Buliću ponudu na 2.800 kruna, koju je on prihvatio. Sarkofag je dovršen u drugoj polovini 1915. i postavljen u Solinu, a ukupni troškovi nabave, prijenosa i klesara iznosili su 6.027,88 kruna. Nacrt za preradbju sarkofaga izradio je Bilinić, koji je ujedno izradio crtež za njegovo postavljanje na Manastirinama. Prema njegovoj procjeni, sarkofag je nakon preradbe, a uključivši trošak postavljanja u Solinu, vrijedio 18.000 kruna. Don Frane je 4. IX. 1899. pisao Austrijskom arheološkom institutu u Beču da prosljedi Ministarstvu za bogoštovlje i nastavu njegovu molbu da bude pokopan u sarkofagu na Manastirinama. Institut je molbu podržao i poslao Središnjem povjerenstvu za stare spomenike, koje ju je sa svoje strane također podržalo i o tome obavijestilo Dalmatinsko namjesništvo. Ministarstvo unutrašnjih poslova je odlukom od 15. I. 1902. odobrilo molbu, o čemu je splitsko Kotarsko poglavarstvo 4. prosinca obavijestilo Bulića. U međuvremenu je 9. veljače dr. Jakov Malvić, kotarski liječnik, odredio mjesto za sarkofag uz zapadni rub do tada istraženoga groblja ispred narteksa bazilike na Manastirinama (katastarska čestica 42/1). Kako je tijekom 1905. i 1906. istražena susjedna čestica 42/4, položaj sarkofaga pomaknut je još zapadnije, tj. na današnje mjesto, a početkom 1909. taj se prostor uređivao. Zanimljivo je da je Ministarstvo unutrašnjih poslova u svom rješenju tražilo da iznad sarkofaga bude podignuta kapela. Buliću to nije bilo drago jer je smatrao da se nova kapela ne bi uklopila u krajolik pa je iz sarkofaga dao posaditi zelenilo. Bilinićev nacrt također nije predviđao kapelu, ali je zato bilo zamišljeno postavljanje četiriju stupova s arhitravom iza sarkofaga. Bulić je do zadnjeg dana brinuo o svom sarkofagu. U lipnju 1930. Pavao Bilinić je ulio olovo u slova na natpisu, u svibnju 1932. netko je izmrčio sarkofag pa ga je Bulić otišao pregledati, a pred smrt je naručio izradu željezne ograde i sastavio tekst za natpisno polje. Ogradu su izradili kovači Lovre Aržić i Andrija Alujević, a natpis je trebao uklesati Bilinić. Bulić je uz gornji i donji rub sarkofaga već prije dao uklesati tekst

✠ · HIC · IACET · FRANCISCVS · BVLIĆ · PECCATOR · ET · INDIGNVS · PRESBYTER | NAT · IV · NON · OCT · A · MDCCCXLVI · | H · M · H · N · S

39 I. Grubišić 2009, str. 139.

40 O pučkoj školi u Vranjicu našao sam podatke samo u tiskanim biskupijskim popisima, od godine 1869. U razdoblju Stjepanova školovanja zapisnici biskupskih pohoda ne spominju školu u Vranjicu, nego samo potvrđuju kako je ona bila zahtijevana (1855.). To je poticaj ovom nabranjanju podataka o vjeroučiteljima i o upravitelju te škole (1869. – 1873.: Scuola comunale; od 1874.: Scuola popolare): 1869.: Petar Mihanović, vjeroučitelj; 1870. i 1871.: Pavao Diana, upravitelj; unaprijed samo vjeroučitelji: 1872.: Bartol Allegretti, 1873.: Frane Strmić, 1874.: Ivan Šimun Benzon, 1875.: Toma Morović, 1876.: Jure Augustin Marušić, 1877.: Stipan Pletikosić Pare.

41 Podatak je u svjedodžbi koju mu daje Istituto agrario provinciale. Split ima Klasičnu gimnaziju od 20. studenoga 1817., a realne gimnazije od 1852. (Mala) i 15. prosinca 1862. (Velika). Stjepan je vjerojatno pohađao Klasičnu, jer mu je i brat Ivan bio u prvom razredu te škole od početka školske godine 1880., u listopadu, kad se Stjepan spremao za odlazak u Tiro.

dok je središnje polje ostavio prazno za duži natpis čiji je početak zamislio još pri nabavi prvog sarkofaga. Kao uzor poslužio mu je natpis svećenika Ivana nađen 1890. na Marusincu tako da je tekst trebao glasiti: *Expleto annorum circulo quinto | Hoc sibi sepulcrum Franciscus conde-re iussit | Martyrum Salonitanorum servans reverenda limi-na sanctorum | Omnipotensque Deus qui me formavit et au-fert | Clemens excipiat servetque ad gaudia membrum*. Neposredno uoči putovanja u Zagreb na operaciju kamenca Bulić je dao posljednje upute Biliniću i Aržiću, a brigu o izvršenju povjerio don Lovri Katiću, dok je muzejskog kustosa Antuna Grgina zadužio da tekst sroči u stihove. Ograda je bila odmah gotova i postavljena, a natpis naknadno kao i nadnevak o Bulićevoj smrti: OBIT · IV · KAL · AUG · A · MCMXXXIV. Bulić je bio zamislio da se iza sarkofaga postavi stup s njegovim brončanim poprsjem koje je 1929. izradio Ivan Meštrović, što je napisao u oporuci. To se, međutim, nije ostvarilo nego je godine 1946. poprsje postavljeno na novi postament u atrij Muzeja i bilo otkriveno o stotoj obljetnici Bulićeva rođenja. Poslije je preneseno u vrt Muzeja, gdje se i danas nalazi.«

Slikari su i kipari ovjekovječili don Franin lik u mnogim svojim djelima za njegova života, a poslije smrti bilo ih je još. Odabrao sam samo jedan lik, jer je u njegovu nastanku zajamčeno sudjelovao i njegov rod, a posebno Vinka kroz svoju udrugu Hrvatska Žena, pa navodim dio svoga opisa iz proučavanja solinskih Šperaca:³⁹ »To potvrđuje natpis: PRINOSOM ŠTOVATELJA MAROM I | TRUDOM DRUŠTVA HRVATSKA ŽENA. Kip je oblikovao Frano Kršinić (Lumbarda, 24. srpnja 1897. – Zagreb, 1. siječnja 1982.), postavljen je u prostor južno od zagrebačke Sveučilišne knjižnice, a otkriven je 16. rujna 1935.«

Stjepan (Vranjic, 17. prosinca 1865. – Split, 25. kolovoza 1937.) i njegov sin **Marin** (Dubrovnik, 29. rujna 1893. – Sremska Mitrovica, 17. kolovoza 1963.)

Pučku je školu pohađao u Vranjicu, vjerojatno od jeseni godine 1872., jer je tada navršio propisanih šest godina života.⁴⁰ Računajući podatak o završenom četvrtom razredu splitske gimnazije,⁴¹ on je počeo pohađati tu školu u školskoj godini 1877./1878., a završio ljeti godine

Slika 5
Marin Bulić (1831.-1913.)
[Split, Ana Antičević
(ostavština liječnika Frane
Bulića), osobni arhiv]

Slika 6
Nikolaj Vasiljevič Haritonov,
Portret Marina Bulića
(1831.-1913.), 1921., ulje,
platno (snimio Jakov Teklić,
2014.) [Split, Ana Antičević,
ostavština liječnika Frane
Bulića]

Slika 7
Stjepan Bulić (1865.-1937.) i
žena Ana, rođena Cvijetanić
(1876.-1965.), Dubrovnik,
oko 1893. [Split, Marina
Ferić, osobni arhiv]

Slika 8
Marin Bulić (1893.-1963.),
Split, oko 1913., foto
Photographie Zity, Split
[Split, Marina Ferić, osobni
arhiv]

1880. Kao redoviti učenik upisan je 4. studenoga 1880. u dvogodišnju poljodjelsku školu u Tirolu (današnje ime grada: San Michele all'Adige).⁴² Školu je završio 29. listopada 1882. Neobično je što je prvo zaposlenje čekao rađeći na očevu imanju. To je zaposlenje započelo 1. siječnja 1887. u Poljodjelskoj školi u Gružu, koja je djelovala u Poljodjelskome društvu (Consortio agrario), što potvrđuju i njezina tiskana godišnja izvješća.⁴³ Stjepan je u tim izvješćima odmah počeo tiskati svoja proučavanja: godine 1887.: *Uzgoj praske (breskve)*, godine 1888.: *Opis i obrana štetnih zareznika u vinogradu* (1891. tiskano kao posebna knjiga, vjerojatno proširena sadržaja), godine 1889.: *Loza grk i njezino vino*. Te godine počinje pripremati ispit za unaprjeđenje u službi, a pravo mu je na ispit posebno priznato 31. kolovoza na temelju do tada pokazane sposobnosti, jer nije imao višu školu, a svjedodžba za učitelja bila mu je dana u Beču 23. ožujka 1890. Postignuti uspjeh na ispitu vlasti su ocijenile dostojnim službe upravitelja Poljodjelske škole, a potom i Poljoprivrednoga zavoda. U toj službi ostao do konca godine 1900.,

kada je Zavod bio zatvoren. Od 1. siječnja 1901. on je u službi putujućega učitelja. Iz toga razdoblja potječe i njegova knjiga, tiskana u rujnu 1902. u Splitu, *Dvanaest pisma Stjepana Bulića učitelja poljodjelstva Ivanu Težakoviću o pripravljanju, čuvanju, regjenju i oplemenjivanju vina*.⁴⁴ Usavršava se u Gorici (Istituto agrario provinciale) i 31. svibnja 1903. prima svjedodžbu za navrtanje loza. Od 1. rujna 1906. radi u novoutemeljenoj splitskoj školi (Poljodjelska škola i pokušalište; postoji od 8. listopada 1905.), koja od 1907. ima novu zgradu. Od 1. svibnja 1914. do 1. srpnja 1922. mora prihvatiti umirovljenje, jer mu je u radnoj nesreći oboljela desna noga. U tom je vremenu, od početka 1914. do konca 1916. primljen u Zadružni savez na lakšu zadaću ustroja i vođenja odjela za unaprjeđenje svih grana poljodjelstva. Godine 1921. uspije mu dati u tisak (u Šibeniku) djelo *Građa za dalmatinsku elajografiju*,⁴⁵ koje je pripremao od 1889. do 1910. Tada ulazi u upravnu službu, 1. kolovoza 1922., i radi do iznenadnoga prisilnoga umirovljenja 31. siječnja 1924. Još i prije početka takve mirovine, poradi njegove stručnosti,

42 Landwirthschaftliche Landes-Anstalt (na svjedodžbi piše talijanski: Istituto agrario provinciale). Školu je 12. siječnja 1874. utemeljio čuveni vinogradarski stručnjak Edmund Mach (Bergamo, 16. lipnja 1846. – Wien, 24. svibnja 1901.). Fotografija prednje strane školske svjedodžbe: Ž. Bašić 2007, str. 26.

43 Prvi je ravnatelj Zavoda bio Fran Jergović, također vinarski stručnjak (26. studenoga 1887. najavljuje svoju knjigu *O vinskoj medljiki*).

44 Pretisak s Bulićevim rukopisnim bilješkama u: Ž. Bašić 2007, str. 75-153.

45 To je poznavanje vrsta maslina.

Slika 9
Jerolim Miše, *Portret Marina Bulića*
(1893.-1963.), 1916., ulje, platno (snimio
Jakov Teklić, 2014.) [Split, Marina Ferić]

Slika 10
Stjepan Bulić zvani Mišo (1919.-2001.), *Dalmatinski motiv*
[fotografija tiskana u katalogu izložbe Bulićevih slika
u Galeriji Medicinskog fakulteta u Zagrebu, 1995.]

posebno u maslinarstvu, bivaju vlastima poslani zagovori za njegovo ponovno uposlenje, a to se i dogodilo 3. kolovoza 1924. U Zadružnome savezu mu, kao dvadeset devetu knjigu Zadružne biblioteke, godine 1926. tiskaju djelo *Konserviranje masline zelene i crne. Pripravljane za trgovinu i kućanstvo*. Završnu je mirovinu dobio 9. ožujka 1927., ali ugovorno nastavlja raditi u godinama 1930. i 1931. Vjerojatno već u mirovini, godine 1927., postiže, u nakladi splitske Privredne štedionice, kao prvu i drugu knjigu Privredne biblioteke, tiskanje dvaju djela *Fino maslinovo ulje »naravno«* i *»rafinirano«* i *Produkcija i rafinacija maslinova ulja*. Posljednjim snagama nastoji tiskati knjigu *Dalmatinska ampelografija*, koju je počeo pripremati od svoje prve radne godine, 1887. u Dubrovniku, a dovršio godine 1925. u Splitu.⁴⁶ U leksikografski je opis⁴⁷ uvršten niz naslova tiskovina s godinama, ali bez naslova pojedinoga priloga što ga je Stjepan dao javnosti. Iako nije moguće provjeriti sve podatke, vjerojatno je korisno nabrojiti one navedene: *Narodni list* (Zadar, 1891.), *Pučki list* (1892., 1894. – 1895., 1900. – 1905.), *Smotra dalmatinska* (1894., 1900.), *Program Zemaljskog poljodjelskog zavoda u Gružu* (1894. – 1895.), *Jedinstvo* (1895.), *Poljodjelski vjesnik* (1896., 1901. – 1902., 1926. – 1927., 1929.

– 1930., 1932.), *Novi list* (1906., 1922.), *Trščanski Lloyd* (1906.), *Dan* (1912.), *Gospodarski vjesnik* (1912.), *ZadruGAR* (1914. – 1915., 1922. – 1923., 1926., 1932.), *Jugoslavenski Lloyd* (1920., 1922., 1927. – 1928., 1931.), *Gospodarski list* (1922.), *Poljoprivredni glasnik* (1922., 1924.), *Pučka prosvjeta* (1922.), *Težak* (1922.), *Jugoslavenski vinogradar i voćar* (1924.), *Glasnik Ministarstva poljoprivrede i voda* (1925.), *Jadranska straža* (1925.), *Pučka prosvjeta* (1927.), *Trgovinski glasnik* (1927.), *Novo doba* (1928.). U povijesti proučavanja vinogradarstva i maslinarstva nije zaboravljen, pa zasluženo ima leksikografsku natuknicu i zbornik radova pripremljenih njemu u čast.⁴⁸

Stjepan je vjenčanjem 8. siječnja 1893. u Dubrovniku zasnovaobititelj i sa ženom Anom imao sina jedinca Marina. Nema podataka o Marinovu pohađanju neke više škole. Jednaga fotografija pokazuje u odori desetnika ili natporučnika (nije poznata boja) dobrovoljačkoga pješastva, a oznaka je čina vrijedila do početka Prvoga svjetskog rata, pa ona vjerojatno pokazuje neko prijeratno vojno školovanje. Njegovo vjenčanje i rođenje prvoga djeteta u Mostaru, još dok je rat trajao, potvrđuje vojničku službu u tome gradu, jer je poslije rata već bio u Splitu, a to potvrđuje rođenje drugoga djeteta. U Splitu je, godine 1925., bio bankovni činovnik. Njegova je

46 Tiskana je u Zagrebu, godine 1949.; urednici Marcel Jelaska i Zdenko Turković.

47 F. Juras 1989 (ima pogrešku u danu rođenja, broju gimnazijskih razreda i godini završetka poljodjelske škole).

48 Ž. Bašić 2007.

Slika 11
Ivan Bulić (1869.-1950.) i žena Olga,
rođena Friedl (1875.-1964.), Beč, oko
1899. [Split, Marina Ferić, osobni arhiv]

Slika 12
Djeca Ivana i Olge Bulić, Split, oko 1914. [Split, Julka Arnerić Šperac,
osobni arhiv], s lijeva na desno: Frano (1906.-1984.), Jasna (1902.-1992.),
Marija (1900.-1980.), Anka (1901.-1998.) i Vanja (1904.-1954.)

unuka Marina Ferić sačuvala dvije slike iz starih domova svoga pradjeda i djeda. Vranjic je godine 1898. naslikao Emanuel Vidović (potpis i godina: lijevo, dolje, kut), a *Portret Marina Bulića* (1893. – 1963.) naslikao je godine 1916. Jerolim Miše (potpis i godina: desno, dolje, kut).

Ivan (Vranjic, 3. ožujka 1869. – Split, 20. rujna 1950.) i njegov sin **Frano** (Split, 24. srpnja 1906. – Split, 22. srpnja 1984.)

Pučku je školu pohađao u Vranjicu, vjerojatno od jeseni godine 1875., jer je tada navršio propisanih šest godina života. Klasičnu je gimnaziju počeo pohađati u jesen 1880., kako sam svjedoči u svojim uspomena, tiskanima 1938.: *Uspomene sa splitske gimnazije (1880 – 1888)*. U Beču studira pravo i doktorira. U splitskom odvjetničkom uredu Ante Trumbića najprije je pripravnik, a potom kratko vrijeme vodi ured zajedno s Trumbićem. Poslije ima vlastiti ured i stan u vlastitoj kući (Marmontova ulica broj 3). Zadnje njegovo odvjetničko djelovanje, poznato u usputnom proučavanju, bila je obrana u splitskome Okružnom sudu, 13. svibnja 1948., kada je don Urban Krizomali, tajnik splitsko-makarskoga biskupa, bio suđen i osuđen, a žalba Vrhovnome sudu, raspravljena 6. srpnja 1948., bila je dijelom uvažena.⁴⁹ Ivan je vlasnik kuće u Solinu (1918. – 1943.), nekadašnje austrijske carinarnice,

koja je 12. rujna 1943. srušena u avionskom bombardiranju Solina. O nekim stanarima svjedoči suvremenik:⁵⁰ »Admiral Račić sa svojom obitelji najprije je stanovao u kući dr. Bulića (Dogana). Bila je to za ono vrijeme velika zgrada u kojoj su stanovali umirovljeni austrijski financi sa svojim obiteljima: Ivan Luetić koji je oženio Anticu, sestru Ljube Kljakovića Gašpića (Mašina) sa Širine, zatim Ante Vrkić, Joze Radaljac, obitelj Čečuk.« Poznata je i po stanovanju danskih arheologa koje je opisano po arhivskim izvorima u splitskome Arheološkom muzeju:⁵¹ »Na 14. srpnja 1921. bili su u Solinu Bulić i Abramić da izvide gdje bi Danci mogli stanovati. Obišli su gostione Gašpića i Glavine, ali prva je trebala velike popravke poslije požara 1920. godine, a druga se prodavala. Narednih mjeseci se pregovaralo s raznim privatnicima. Konačno se u listopadu javio nećak F. Bulić advokat dr Ivan Bulić da bi on mogao ustupiti svoju kuću u Solinu kod velikog kamenog mosta na rijeci Jadro. Ponovo su 29. listopada 1921. bili u Solinu F. Bulić i dr. M. Abramić zajedno s dr Eggerom iz Beča i I. Bulićem da vide kuću, vlasništvo drugoga, za stanovanje danskih arheologa. Utvrđeno je da bi bile pogodne prostorije u prizemlju, ali su zapuštene pa ih treba urediti. To su s lijeve strane ulaza bile tri sobe, sobica i kuhinja, a s desne tri prostorije i spremište. Najavljeno je da će grupa iz Danske

49 P. Bezina 2000, str. 29.

50 I. Kljaković Gašpić 2007.

51 S. Piplović 1987, str. 97-100.

Slika 13

Ivan i Olga Bulić s unučadi, Split, terasa iznad Marmontove 3, oko 1943. [Split, Julka Arnerić Šperac, osobni arhiv], s lijeva na desno, stoje, prvi red: Jurica Carić (sin Marije rođene Bulić), Vjera Seka Carić (kći Marije rođene Bulić, poslije udana Vujošević), Jasna Čuča Vilfan (kći Jasne rođene Bulić, poslije udana Vučetić), Olga Bike Arnerić (kći Anke rođene Bulić, poslije udana Pešut), Marinka Arnerić (kći Anke rođene Bulić, poslije udana Romana), Ivan Bulić (djed), Ivan Bači Carić (sin Marije rođene Bulić); drugi red: Julka Đule Arnerić (kći Anke rođene Bulić, poslije udana Šperac), Mare Antičević (kći Vanje rođene Bulić, poslije udana Senjanović), Olga Bulić (baka), Ivan Ivo Frico Antičević (sin Vanje rođene Bulić)

brojiti 7 članova, jer će sa stručnjacima doći i njihove porodice. Sačinjavali bi je mladi arheolog dr Johannes Broendsted sa suprugom i trogodišnjim sinom, F. Weilbach sa suprugom i devetogodišnjom djevojčicom te arhitekt Ejnar Dyggve. Za smještaj je bilo potrebno čitavo prizemlje koje je unajmljeno državi za Financijski ured i osoblje. Kako se upravo tada ovaj ured trebao odseliti u Vranjic, Bulić se 2. studenog obratio Stambenom uredu u Splitu da se njegove prostorije doznače za Dance. To je bilo i dozvoljeno [bilješka 18 potvrđuje da je to tražio Ivan Bulić] (...) Dana 2. ožujka 1922. stigao je arhitekt Dyggve, a sutradan i Broendsted. Na 5. ožujka pošli su Bulić, Abramić i Broendsted da vide kuću I. Bulića u kojoj će stanovati danska ekipa. Ona još nije bila spremna za useljenje. (...) Uvečer 9. ožujka stigao je i prof. Weilbach sa ženom i kćerkom. Dva dana kasnije dopremljeno je pokućstvo

iz Omiša, te (...) odvezeno u Solin. Bulić je 12. ožujka priredio objed za goste iz Danske, a sutradan su pošli na stanovanje u Solin. (...) Konačno je 16. ožujka stigla i supruga dra Broendsteda. Ona je iste večeri otišla u Solin pa su tako sada bili svi na okupu, ukupno 6 osoba. (...) Pošto se Bulić spremao na put za duže vrijeme, Danci su 9. svibnja dali oproštajnu večeru za njega i Abramića. Po završetku radova prije odlaska 29. lipnja, Abramić je u Bulićevo ime priredio večeru kojoj je prisustvovalo 12 osoba.« O nekim Ivanovim vlasničkim poslovima svjedoči i dioničarstvo u splitskom brodogradilištu Jug od utemeljenja 17. ožujka 1918. do 18. kolovoza 1931., kada je prodano francuskome vlasniku u Beogradu.⁵² Sudjelovao je i u političkom životu Splita, pa je u Općinskoj upravi, koja je počela raditi 1. veljače 1929., bio imenovani dogradonačelnik (drugi prisjednik).⁵³ Osim već

52 Z. Jelaska-Marijan 2006, str. 745, 746, 749, 750, 752-753.

53 B. Radica 1931, str. 76.

Novi 25. 906

Dragi Brate!

Jutros nam je Injacio Katalinić donio vjest, da ti se je na zdravlju rodio mali Frane, što ga od davna od tebe iščekivali, radi toga drugo mi neostaje, već primi od sviju nas srdačno čestitanje a navlastito od Kuma Tomasa i Kune Katine što jim je mnogo drago isto i Guberni pozdrav od svoje Olgi da sam vam preporučena čuvajte maloga a ti primi mili pozdrav od tvoje sestre

File Poparić

Slika 14
Pismo File Poparić (1872.-1917.) bratu Ivanu Buliću, Kaštel Novi, 25. srpnja 1906. [Split, Ana Antičević (ostavština liječnika Frane Bulića), osobni arhiv]

nabrojanih *Uspomena*, Ivan je nekoliko svojih djela tiskao u manjim knjigama, koje su vjerojatno posebni otisci iz nekih časopisa, ali to još nije u potpunosti proučeno: *Zašto su fratri gradjanski mrtvi?* (Split 1912.), *Jugoslavija i Italija. Nekoliko uporednih podataka o gospodarskim i socijalnim prilikama* (Split 1919.), *Pabirici po Marulićevoj oporuci* (Split 1925.), *O slovenskom karakteru Splita u prošlim vijekovima* (Beograd

Slika 15
Frano Bulić (1906.-1984.), liječnik [Split, Ana Antičević (ostavština liječnika Frane Bulića), osobni arhiv]

1930.), *Tisuću osamstoosamdeset i druge – tisućudevestotride-set i druge. Pedesetgodišnjica povraćanja Splitske općine u hrvatske ruke* (Split 1932), *Tražimo izlaz iz privredne krize* (Split 1934), *Kućna zadruga podloga porodične i privredne organizacije u južnih Slovena* (Split 1938). Surađivao je u časopisima: *Bullettino di archeologia e storia dalmata* (1904.), *Zadugar* (Split, 1914.), *Hrvatski ekonomista* (1918.), *Jugoslovenska država* (1918.), *Jadranska straža* (1927.), *Narodna starina* (1931., 1935.), *Nova Evropa* (1932.), *Mjesečnik – Glasilo pravnčkog društva u Zagrebu* (1933.–1935.), *Glasnik Primorske banovine* (1938.) i u novinama: *Narodni list* (Zadar), *Novosti* (Zagreb), *Prava Crvena Hrvatska*, *Novo doba* (Split),⁵⁴ *Pučka prosvjeta* (Split), *Narodni val*. Zaslužan je za prikupljanje govora i tiskanje knjige od 32 stranice, koja kao nakladnika ima njegovo ime, pa ju je vjerojatno on i platio. To je bilo u čast njegova strica Frane, koji je 3. prosinca 1921. u Zagrebu primio počasni doktorat Sveučilišta.⁵⁵ Ivan je na svečanosti bio zajedno sa sinom Franom. Iz obiteljskoga života navodim pismo njegove sestre File, napisano lijepim rukopisom (sama je popravila pogrešno napisane riječi: »Kuna« u Kuma, »Olge« u Olgi), kao primjer veoma rijetko sačuvanoga obiteljskoga dopisivanja iz onoga vremena i prostora, a na pučkoškolskoj razini:⁵⁶ »Novi 25/7 906. Dragi Brate! Jutros nam je Injacio Katalinić donio vjest, da ti se je na zdravlju rodio mali

54 *Pomirimo se glede Grgura* (1. lipnja 1929., str. 4).

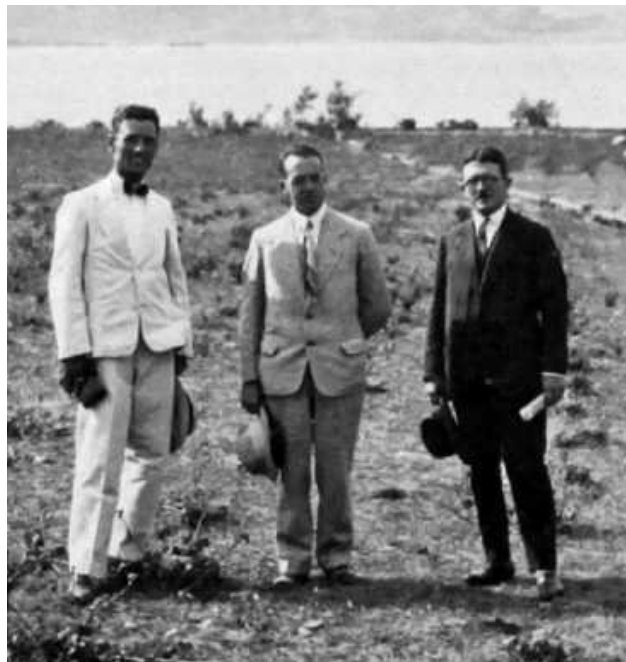
55 V. Varićak – F. Bulić 1922. Događaj je proučen i opisan na temelju arhivskih izvora u Rektoratu i vijesti u tiskovinama (I. Mirnik 2013). Po tome je proučavanju don Frane osmi počasni doktor Sveučilišta (31. prosinca 1913. je prvi počasni doktorat primio Tadija Smičiklas).

56 Split, Ana Antičević, osobni arhiv (ostavština liječnika Frane Bulića). Prepisano doslovno. Spomenuti »Injacio Katalinić« je iz veletrgovačke obitelji, možda brat Kate, udane Poparić, pravnik i visoki sudski dužnosnik (1878. – 1925.; podatak: M. Domazet – M. Vuletin 2002, str. 177, 181, 218, 243). Spomenuti čestitari »kum Tomas i kuma Katina« roditelji su Filina muža Ivana: Toma Poparić i Kata, rođena Katalinić (podatak iz zapisa o Ivanovoj smrti, 13. ožujka 1947.). Riječi o davno iščekivanome sinu temeljene su na činjenici njegova rođenja poslije četiri kćeri.

Slika 16

Jozica, žena Nikole Bulića, rođena Benzon (1868.-1941.) s djecom, Vranjic, oko 1902. [Vranjic, Jozica Pina Jurić, rođena Bulić, osobni arhiv], s lijeva na desno: kći Marica (1897.-1969.), Jozica (majka), sin Marin (1900.-1959.) i Ivan (1892.-1960.)

Slika 17

Ivan Bulić (1892.-1960.) i poslovni partneri, K. Sućurac, 1929. [Vranjic, Jozica Pina Jurić, rođena Bulić, osobni arhiv], prvi s lijeva Ivan.

Frane, što ga od davna od tebe izčekivali, radi toga drugo mi neostaje, već primi od sviju nas srdačno čestitanje a navlastito od Kuma Tomasa i Kume Katine što jim je mnogo drago usto i ljubezni pozdrav od sviju Olgi da sam vam priporučena čuvajte maloga a ti primi mili pozdrav od tvoje sestre File Poparić«. Ivan zasluženno ima leksikografsku natuknicu.⁵⁷

Ivanov je sin Frano gimnaziju pohađao u Splitu, a studij medicine završio 1931. u Zagrebu. Od 1932. do 1934. specijalizira internu medicinu u zagrebačkoj Internoj klinici, a 1938. – 1940. završava specijalizaciju. Počinje raditi u Zagrebu: od 1934. do 1937. u Higijenskome institutu, a 1937. – 1938. u Središnjem uredu za osiguranje radnika u Zagrebu, gdje osniva prvu ambulantu za profesionalne bolesti. Od 1940. do 1943. radi na internome odjelu bolnice u Splitu. Godine 1943. odlazi u Narodnooslobodilačku borbu te je najprije upravitelj bolnice Prve proleterske divizije, zatim Prvoga korpusa, a poslije je upravitelj bolnice Prve armije. Poslije rata je glavni terapeut Druge armije. Od 1946. do 1948. upravitelj je odjela u zagrebačkoj Internoj klinici. Godine 1948. habilitira na zagrebačkome Medicinskom fakultetu radom o ulozi i važnosti

krvnih proteina. Od 1948. do 1952. izvanredni je profesor interne medicine Medicinskoga fakulteta u Sarajevu, a zatim do umirovljenja (1976.) u Beogradu je načelnik Internoga odjela bolnice Doktor Dragiša Mišović. Od 1963. bio je redoviti profesor interne medicine Medicinskoga fakultetu u Beogradu. Proučavao je endemsku nefropatiju u nas, navlastito moguću ulogu genetskog faktora (Glasnik Higijenskog instituta, 1959.; Ciba Foundation Study Group 30, London 1967.). Proučavao je ratni nefritis (Acta medica Iugoslavica, 1947.), patogenezu i terapiju dijabetes insipidusa (Acta medica Iugoslavica, 1959.; Bulletin der Schweizerischen Akademie der medizinischen Wissenschaften, Basel 1960.), bolesti manjka bjelanjčevina u prehrani (Vojnosanitetski pregled, 1945., 1946.; Medicinski glasnik, 1947.; Le Science médicale pratique, Pariz 1949.) te psihosomatske bolesti (Medicinski glasnik, 1956.). Opisao je prve infektivne hepatitis (Liječnički vjesnik, 1946.) i pisao o drugim internističkim problemima (Medicinski arhiv, 1951.; Srpski arhiv za celokupno lekarstvo, 1953.; Medicinski glasnik, 1954.; Vojnosanitetski pregled, 1955.). Napisao je nekoliko poglavlja u udžbeniku

57 Z. Mužinić – N. Cambi 1989 (netočan podatak: »Podaci o njegovu životu i radu nalaze se u arhivu knjižnice Arheološkog muzeja u Splitu.«).

Interna medicina (Beograd-Zagreb 1979.). Bio je predsjednik Internističke sekcije Srpskoga lekarskog društva. Dobio je više ratnih i mirnodopskih odlikovanja.⁵⁸ Frano je u zadnjem desetljeću opet živio u Splitu, okružen svojim uspomnama. Tu su bile i dvije slike. *Vranjic* je godine 1898. naslikao Emanuel Vidović (ulje, platno, visina 30, širina 51 centimetar; potpis: lijevo, dolje, kut), a 15. rujna 2011. Franina ju je žena Maria prodala Muzeju grada Splita.⁵⁹ *Portret Marina Bulića (1831. – 1913.)* naslikao je godine 1921. Nikolaj Vasiljevič Haritonov⁶⁰ (potpis i godina: desno, dolje, kut) i još je u radnoj sobi gdje je bio i za Franina života.

Nikola (Vranjic, 7. prosinca 1870. – Vranjic, 8. prosinca 1913.) i njegovi sinovi **Ivan Petar** (Vranjic, 1. travnja 1892. – Split, 11. ožujka 1960.) i **Marin Toma** (Vranjic, 21. prosinca 1900. – Bruxelles, 30. listopada 1959.)

Nikola je jedini od četvero braće ostao živjeti u Vranjicu i pomagati ocu u poljoprivredi, dok su ostala braća (Stjepan, Ivan i Mate) usmjerena u škole. Možda je toj odluci pridonio i veoma vjerojatno znatan miraz njegove žene Joziće, kćeri Petra Benzona i Roze Carev, koju otac i majka spominju u svojim oporukama.⁶¹ Uz poslove na zemlji, Nikola pomaže oca u odvoženju, zaprežnim kolima, vode iz solinske Rike u Split, a to je u to doba bio unosan posao. Poslije je Nikola započeo poslove kopanja tupine. Kako je to utjecalo na arheološka nalazišta opisuje Duško Kečkemet:⁶² »Na Trceri su 1908. sagrađena jednako ružna i nametljiva skladišta za tupinu i pristanište za veće teretne brodove, kao i kuća za direktora toga poduzeća. (...) U tupinolomu što ga je firma Raffaella Camposa⁶³ i Nikole Bulića počela kopati 1909. godine, da bi neprerađenu glinicu (tupinu, labor) izvozila brodovima u inozemstvo, uglavnom u Italiju, kupivši polja i vinograde od Vranjičana, čak i od vranjičke župske crkve, nađeno je najviše antičkih grobova i grobnih predmeta i to uglavnom na lokalitetu kod skupine od nekoliko kuća obitelji Jurić (zvanih Čučine kuće), (...) I nalazi na tom položaju što ga je narod – zbog ruševine crkve – nazvao Crikvine, uglavnom potječu iz ranokršćanske epohe i nose oznake tog stila. Bulić veli da su sa sjeverne strane kose nalaženi većinom poganski, a s južne kršćanski, t.

Slika 18
Nikša Bulić (1918.-1988.), u mornarici, oko 1936. [Vranjic, Jozica Pina Jurić, rođena Bulić, osobni arhiv]

Slika 19
Marin Bulić (1900.-1959.) [Dubrovnik, Damir Bulić, osobni arhiv]

j. kasniji grobovi. (...) Firma Campos-Bulić, koja je vršila kopanje lapora darovala je sve nađene predmete Arheološkom muzeju u Splitu, što je u inventarima muzeja navedeno.« Uvrštenje Nikole u niz istaknutih Bulića opravdano je i po jednoj neznatnoj vijesti koja se sačuvala među njegovim nasljednicima i doprla do praunuka Nenada Jurića, a on ju je meni ispričao.⁶⁴ Nasljednici su govorili kako je Nikola u tupinolomu, kojemu je bio suvlasnik, doživio udarac manjega kamena u glavu i od toga je poslije umro. Potvrda je u naznaci njegove smrtne bolesti koju je u maticu upisao župnik don Josip Bervaldi: »Pyoemia chronica«. To je zapušteno nutarnje otrovanje koje najčešće nastaje od vanjskoga uzročnika. Valja, dakle, povjerovati i vijestima koje su u prvi mah skoro nevjerovatne, ali kad ih potvrdi pisani izvor, pa bilo to i neizravno, u okolnostima onodobnoga liječenja, takve vijesti bivaju vjerovatne.

Poslove oko vađenja i izvoza tupine nastavili su Nikolini sinovi Ivan Petar i Marin Toma.⁶⁵ U zabilješki Ivanova rođenja upisao je don Frane Ivanišević: »Ja doli podpisani

58 Svi podaci u leksikografskoj natuknici: V. Dugački 1989.

59 Slika ima u Muzeju broj MGS-8277. Podatke i fotografiju mi je 19. prosinca 2014. poslala viša kustosica Nela Žižić, voditeljica Galerije Emanuel Vidović.

60 D. Kečkemet 1984, str. 115. Slikana po fotografiji koju je Frano sačuvalao. Nikolaj Vasiljevič Haritonov (Jaroslavka gubernija, 9. prosinca 1880. – New York, 30. rujna 1944.) godine 1919. izbjegao je iz Rusije u Jugoslaviju (radio u zagrebačkome Hrvatskom narodnom kazalištu), a 1923. je otputovao u New York.

61 I. Grubišić 2014, str. 153.

62 D. Kečkemet 1984, str. 108, 40-42.

63 Raffaele Campos (Split, kolovoz 1830. – Trieste, 1919.; žena: Giulia Stock); bavio se burzovnim poslovima, a ženina je obitelj imala tvornice cementa u Svetome Kajuu (1904.) i Majdanu (1908.), a tvornicu alkohola u Splitu (1905. udružuje se s Vidom Morpurgom, tvornica je iz godine 1879.).

64 On je sin Jozice Nade zvane Pina (Split, 29. studenoga 1931.), koja se 14. siječnja 1956. u Splitu udala za Slavenu Jurića.

65 Z. Šimončić-Bobetko 1983, str. 104: »Poduzeće 'Campos Bulić' imalo je dobro uređen tupinolom i vlastito pristanište u Vranjicu, a zapošljavalo je oko 160 radnika.«

Slika 20
Jerko Bulić (1874.-1913.)
i žena Ana, rođena Peroš
(1886.-1914.) [Split, Ante
Rošin, osobni arhiv]

Slika 21
Marija Rošin, rođena Bulić
(1906.-1998.) i muž Stjepan
Rošin (1907.-1972.), mladenci,
Rim, 1938/1939. [Split, Ante
Rošin, osobni arhiv]

Slika 22
Filomena Štambuk, rođena
Čerina (1870.-1940.) i muž
Ante Štambuk (1859.-1939.)
[Split, Ante Rošin, osobni
arhiv]

Slika 23
Martin Bulić (1907.-1985.)
[Split, Franjo Bulić, osobni
arhiv]

vlastoručno ispovjedam da Ivano – Petrovo rođj. od Bepine Benzon iz Vranjica jest moje vlastito dите, te molim da bude na ime moje upisano, Vranjic, 7. siječnja 1896., Nikola Bulić.« Ivan Petar je bio poduzetnik i voditelj tupinoloma. Marin Toma je bio inženjer rudarstva, diplomirao u Pragu, otišao godine 1948. na službeno putovanje u Italiju i više se nije vratio, a umro je u Bruxellesu.

Jerko (Vranjic, 30. rujna 1874. – Zagreb, 23. prosinca 1913.) i njegova djeca

Uspomene koje je zapisao Kajo (Vranjic, 16. travnja 1876. – Vranjic, 26. ožujka 1965.) nisu samo točan podatak o bolesti, smrti i ukopu njegova starijega brata Jerka, nego i opis zimskoga putovanja od Zagreba do Vranjica. Mnogi danas zaborave pokazati kako je nekada čitava Dalmacija

bila bez brze prometne veze sa sjevernom Hrvatskom, pa je ovaj opis dobar podsjetnik. »Godina 1913. Moj Brat Jerko nalazio se je u Zagrebu na liječenju u Bolnici na Sljemenju:66 od Tuberkuloze; Umro je iste godine na Badnji dan. Ja i Peroš Srećko, njegov šura, podjemo u Zagreb da ga pokopamo. Mi smo ga pokopali po nagovoru Ante Gašpića, koji se i danas nalazi u Zagrebu. Pokopamo ga nedaleko Zagreba u Šestine. U istom pokopištu pokopan je Otac Domovine Ante Starčević. A Jerko je malo dalje njegova groba pokopan. U Šestinam se nalazi Grof Guldmajer,67 on je i Crkvu popravio na svoj račun. Kad smo se vraćali kući išli smo na Rijeku;68 ukrcamo se u parobrod Barun Gauć,69 kad smo pošli već je bilo velikog balanja na moru. Parobrod se je valjao sve jače i jače, tako je mnogima bila morska bolest. Jedva smo stupili u Zadar. Skočimo da kupimo limuna

66 Sanatorij Brestovac. Posebno je građen za liječenje tuberkuloze; zamislio ga je i početno ostvario Milivoj Dežman (Zagreb, 30. kolovoza 1873. – Zagreb, 24. lipnja 1940.); zemljište je darovao Miroslav Kulmer; prvi su bolesnici primljeni 22. svibnja 1909., a prestao je raditi godine 1968.; sada su sve građevine ruševine.

67 Prezime je netočno zapamtio i napisao; točno je: Kulmer. Imanje Šestine s dvorcem dobio je Ivan (22. rujna 1736. – 15. listopada 1807.) u miraz kad je 2. veljače 1774. vjenčao Juditu Sermage (7. lipnja 1756. – 12. svibnja 1803.); dvorac je bio poslije godine 1945. zapušten i dijelom srušen. Župnu crkvu svetoga Emerika, iz godina 1673. i 1720., dao je godine 1909. preurediti i proširiti Miroslav (Šestine, 10. rujna 1860. – Zagreb, 18. travnja 1943.) i u njoj je obiteljska grobnica; zadnji je muški član roda, Ferdinand, umro u Zagrebu 11. studenoga 1998.

68 Od 1. lipnja 1865. postoji željeznička pruga od Zagreba do Karlovca, a od 23. listopada 1873. pruga do Rijeke. Poslije ukopa, u subotu, 27. prosinca 1913., mogli su parobrodom od Rijeke do Splita u utorak, 30. prosinca; putovanje je počelo u Trstu, na gatu San Carlo, u 8 sati.

69 Napisano po izgovoru; točno: Baron Gautsch. Parobrod je sagrađen u Škotskoj (Dundee, Gourlay Brothers and Company, gradnja 229), za tršćanskoga vlasnika Österreichischer Lloyd; duljina 84; širina 11,64; dubina 7,5 m; bruto registarskih tona 2069, neto registarskih tona 861; 64 člana posade; dovršen na navozu 3. svibnja 1908., prva plovidba 16. lipnja 1908.; 13. kolovoza 1914. potopljen austrougarskom minom koja je štitila ratnu luku Pulu, a službujući je časnik na brodu zanemario upozorenje (6,5 nautičkih milja jugozapadno od svjetionika Sveti Ivan na pučini; brod postoji na dubini od 28 do 40 metara).

za morsku bolest. Parobrod se odalečio i mi ostanemo. Malo kasnije ukazao se je mali Šibenik i podjemo šnjim;⁷⁰ ali i kod njega nije bilo dobro, bilo je balanja i sve se isprevrćalo i popadalo po tlehu. Od Velikog valjanja sve je ležalo, sad se čuje opet novost da je kotal pukao. A Kapetan se srećom uvukao u malu Valu kod Vranjaca.⁷¹ Kapetan nas je iskrcao na kraj. Na brigu vidi se Crkvice Majke Božje od Milosti; svi koji smo se iskricali popeli smo se priko briga od Crkve i tu pred Crkvom molili jer Vrata nisu bila otvorena. I podjemo u Vranac i tamo ukrcao se u kola koja su imali ceradu da se ne kisne jer je kiša bila. Partimo u Trogir, tu smo nešto pojeli. Vidimo kočijaša Delu da nas odvede u Split. Dele je od zanata kočijaš, s nama se pogodi i mi se ukrcao za Split trojica, Ja i Srećko i još jedan suputnik. Kiša je pristala i mi partimo. Dele goni, konj dobar i gazi ali kad smo došli do Garainova duba⁷² kiša nepristaje i lije, grom za gromom treska, prolom oblaka, opet grom puče, konj se propeo i neće napred; kad smo prošli Garainov dub kiša nepristaje nego škropac i vjetar ubiše nas. Dale goni konja i dodjemo do Kaštel Staroga: naletimo u kafanu, vidi nas Stipe Jurašinov, skoči, odvede nas kući i tu se priobučemo u suhu robu, njihove ženske stavili su sušiti, to je bilo sve gotovo do željeznice. Uputimo se na vlak, ukrcao se i odma smo pošli.⁷³ Na solinskoj stanici pozdravimo suputni(ka), izadjemo, Srećko je okrenio na cestu, a ja priko mosta i dodjem kući u 10 sati, ja sam lupao na Vrata da otvore i dosta ih je čekalo da vide šta je i kako je.⁷⁴

U domu Martina Bulića (Vranjic, 6. studenoga 1848. – Vranjic, 30. ožujka 1903.) bile su brojne smrti. Najprije je umro Luka (25. prosinca 1883.), dijete od tri godine. Zatim je umrla Frana (21. studenoga 1888.), dijete od šest godina. Njihova je majka Marija umrla u četrdesetpetoj godini (27. ožujka 1894.). Četvero je djece umrlo kao sirote bez majke. Ivka je umrla (6. rujna 1894.) od osam godina, potom je umrla Jela (30. lipnja 1895.), od dvanaest godina, zatim druga Frana (12. prosinca 1895.), od četiri godine, i Marir (8. siječnja 1896.), od osam godina. Njihov je otac Martin umro u pedesetpetoj godini (30. ožujka 1903.). Dvije

godine poslije oca, umrla je Kate (26. listopada 1905.), u dvadesetšestoj godini, tada već pet godina u braku. Deset godina poslije oca, umro je Jerko (23. prosinca 1913.), u tridesetdevetoj godini i osmoj godini braka. Zadnji je u tadanjemu nizu smrti umro Ivan (22. srpnja 1916.) u tridesetdevetoj godini i devetoj godini braka. Ovo je nabravanje poslužilo za bolje razumijevanje sudbine Jerkove djece. Kći Luca umrla je za života roditelja (18. srpnja 1913.), u dobi od pet mjeseci. Njihova je majka Ana Ivka, rođena Peroš, umrla 13. srpnja 1914. u dvadesetosmoj godini. Kad im je majka umrla, ostalo je četvero djece, a godinu dana poslije (22. srpnja 1915.) umrla je Zorka Luca u svojoj četvrtoj godini. Troje je djece nastavilo živjeti bez roditelja. Starija Marija imala je u času majčine smrti osam, mlađi Martin imao je sedam, a najmlađi Frane imao je četiri godine.

Starije dijete, Mariju, posvojila je Filomena Štambuk, rođena Čerina (Solina, 20. kolovoza 1870. – Split, 17. travnja 1944.). Marija je bila unuka Filomenina ujaka Marina. Filomena je bila kći Nikole iz Solina i Matije Peroš iz Mravinaca, a majčin je brat Marin bio otac Ane Ivke, žene Jerka Bulića. Filomena se 21. svibnja 1894. u Solinu udala za odvjetnika Antu Štambuka (Selca, 20. siječnja 1859. – Split, 10. studenoga 1939.) i oni su u Solinu imali kuću u kojoj su živjeli s posvojenom djevojčicom,⁷⁵ a u solinskome starom groblju je grobnica Nikole i Matije Čerina, koju je oko godine 1888. izradio Pavao Bilinić, i u nju je ukopan Marijin sin blizanac Jakov Frane Rošin (Split, Sveti Križ, 31. srpnja 1939. – Split, bolnica, 5. siječnja 1941.).

Mlađe dijete, Martina, prihvatila je obitelj strica Ivana, a kad je on poslije tri godine umro, Martina je odgojila strina Kristina Luca, rođena Aljinović, iz Žrnovnice (8. listopada 1855. – Vranjic, 7. siječnja 1970.). Njoj je prije toga umrlo četvero djece: Martin (20. listopada 1907., kad je imao dva dana), Dušan (29. ožujka 1911., kad još nije navršio prvu godinu), Marija (20. lipnja 1913., kad još nije navršila dvije godine) i Blaž (1. travnja 1914., kad je navršio godinu). Tada je imala troje djece: Katu (18. listopada 1907., Martinova blizanka), Tomu (7. ožujka 1909.), Milku (13. travnja 1914.), a prije muževe je smrti rodila Jerka (1. siječnja 1916.).

70 Službeno ime: Sebenico. Parobrod je sagrađen u Malom Lošnju (Marko Martinolić) za šibenskoga vlasnika Paroplovidba Pio Negri i drugovi; duljina 41,2; širina 6,5; dubina 3,45 m; bruto registarskih tona 297, neto registarskih tona 169; 10 članova posade; dovršen 1898. Tri puta oštećen u pomorskoj nesreći (kolovoz 1901., Trst; 17. ožujka 1912., Pula; 16. siječnja 1913., Trst); od godine je 1908. vlasnik parobroda Austrijsko Parobrodarsko društvo na dionice Dalmatija; prodan u godini 1935. Podatke mi je 20. siječnja 2015. poslala Gordana Tudor, voditeljica zbirki u splitskome Hrvatskom pomorskom muzeju.

71 Nije moguće potvrditi je li to mjesto današnjega imena Seget Vranjica u Općini Seget (kod drugoga spomena: »u Vranac« dodano je drugim rukopisom: »Vranjica od Trogira«). Poteškoća je u pronalaženju opisane crkve. Možda je mjesto bilo Vinišće ili Drid, jer oba imaju na brdu Marijinu crkvu.

72 Mjesto nije poznato; vjerojatno je to bila granica današnjih Divulja i Štafilica, jer su Divulje imanje Garanjina.

73 Željeznička pruga od Splita do Siverića postoji od 4. listopada 1877., a do Knina postoji od 7. lipnja 1888.

74 Vranjic, Nedjeljka Grgić, osobni arhiv, rukopis Kućni dnevnik, str. XXXVI-XXXVIII, br. 29. Prepisano je doslovno, uz dodatak nekoliko zarez koji pokazuju raspored događaja u dugačkoj izvornoj rečenici.

75 Marija je u posvojenju dobila prezime Bulić Štambuk. Fotografija razrušene kuće: I. Grubišić 2009, str. 130, sl. 13.

Slika 24
Mate Bulić (1870.-1948.) i žena
Vinka, rođena Šperac (1884.-
1965.), Beč, oko 1904. [Split,
Marina Ferić, osobni arhiv]

Slika 25
Ivan Bulić (1906.-1987.)
[fotografija tiskana u knjizi
Povijest sporta u Splitu
1918.-1941., Split 2006]

Slika 26
Frano Bulić (1908.-1982.)
[Split, Vinka Parić, rođena
Bulić, osobni arhiv]

Prihvaćenoga je Martina školovala u Beogradu za pravnika, a kao sudac radio je u Pisarovini, Otočcu, Gospiću, Garešnici, Sinju (sudac i predsjednik Općinskoga suda) i Splitu. Njegov je brat Frane, najmlađe dijete bez roditelja, poginuo bez nasljednika, pa nije ostala uspomena o onome koji je njega primio u svoju obitelj i pomogao u odgoju.⁷⁶

Mate (Vranjic, 11. siječnja 1876. – Split, 23. studenoga 1948.), njegova žena **Vinka** (Solín, 27. prosinca 1884. – Split, 18. listopada 1965.) i njihovi sinovi **Ivan** (Supetar, 9. listopada 1906. – Split, 5. studenoga 1987.) i **Frano** (Dubrovnik, 12. rujna 1908. – Split, 7. studenoga 1982.)

Nema izvora o Matinu školovanju, a najstariji je podatak sačuvan u zapisu o krštenju Ivana Petra, Nikolina sina. Krštenje je obavljeno privatno, 21. prosinca 1892., a kum je sedamnaestogodišnji Mate, »absolvirani gimnazijalac«, iz Vranjica. Godine je 1893. mogao početi studij prava, a u zapisu njegova vjenčanja on je već u službi zadarskoga Dalmatinskoga namjesništva, u časti povjerenika. Tu čast ima i u podacima iz Budve:⁷⁷ »Hrvatski sokol u Budvi je službeno prijavio svoj osnutak župi Gundulić 23. kolovoza 1912. (...) No, u svojem je radu nailazio na velike poteškoće koje im je pravio vladin povjerenik u Budvi Mate Bulić.

(...) Prigodom sokolskog sleta u Budvi, u lipnju 1914., skinuta je sa crkve sv. Ivana austrijska i postavljena hrvatska zastava. U Budvi je tih godina vladao oštrom rukom povjerenik Mate Bulić, kojeg se prozivalo i za onemogućavanje rada društvima s hrvatskim predznakom. Austrijske vlasti su s velikom nelagodnom promatrale razvoj sokolske organizacije, videći u njoj opasnost za opstanak dualističke Monarhije.« Kada je 10. ožujka 1915. u Zadru bio vjenčani kum Marici Šperac, sestri svoje supruge Vinke, zapisana je njegova služba: »i. r. secretario di luogotenenza«, a on se sam potpisuje: »c. k. namjesni tajnik«. Poslije rata (1925.) naznačena je njegova služba vladina savjetnika (druge klase, Odjeljenje unutrašnjih poslova Splitske oblasti) u popisu mjesta stanovanja u kući u Hrvojevoj ulici broj 6, koja nije njegovo vlasništvo (u njoj je bio ured staroga Arheološkoga muzeja, prije preseljenja u sadašnji Muzej). Kada je utemeljena Banovina Hrvatska,⁷⁸ ban je Ivan Šubašić 18. rujna 1939. imenovao povjerenika Ispostave Matu Bulića, koji je od Humberta Lugera, vršitelja dužnosti povjerenika, primio upravu. Njegova je služba trajala do 16. siječnja 1941., kada je umirovljen.⁷⁹

Prikupljanjem podataka o Matinoj ženi Vinki, rođenoj Šperac, nisam našao prikladniji skup podataka od onoga

76 Ž. Bilić 1984, str. 326 (foto); Netočan podatak: »Rođen 1913.«. Podatak: »U Narodnooslobodilačkoj vojsci od ožujka 1943.«.

77 T. Barčot 2010, str. 18, 31-32.

78 Na temelju kraljeve Uredbe od 26. kolovoza 1939.; unutarnji je ustroj određen banovom Uredbom od 9. rujna 1939. i tada je nastala Ispostava banske vlasti u Splitu. Trajala je do 11. travnja 1941., kada se iz grada povlači jugoslavenska vojska.

79 T. Barčot 2006, str. 674, 682, 683, 697 (foto).

u leksikografskoj natuknici, pa je u potpunosti donosim:⁸⁰ »Pučku školu završila u Solinu, domaćinsku u Rijeci. Bavila se humanitarnim i socijalno-prosvjetnim radom u trogirskoj Zagori, zdravstvenim istraživanjima, etnologijom, arheologijom i književnošću. Pisala je o socijalnom položaju dalmatinskog sela i posebno žene u njemu te o etnološkim i drugim temama u časopisima *Ženski svijet* (1917, 1918), *Morgenblatt-Jahrbuch* (1930), *Dom i svijet* (1933), *Hrvatska revija* (1934), *Hrvatska straža* (Zagreb 1934), *Kalendar Hrvatski radiša* (1937), i listovima *Hrvatska sloboda*, *Novo doba* (Split), *Jutarnji list*, *Hrvatski dnevnik*, *Naš dom* i drugi. Ostavila je u rukopisu monografiju o povijesti obitelji Šperac, koja se čuva u Muzeju grada Splita. Njezin dnevnik o životu za Drugoga svjetskog rata i dnevnik iz vremena suradnje s Franom Bulićem čuvaju se u Nacionalnoj i sveučilišnoj biblioteci u Zagrebu.«

Stariji je sin Ivan inženjer elektrotehnike. O njegovu školovanju nemam nikakvih podataka. Na temelju knjige s naslovom *Plan elektrifikacije Federativne Narodne Republike Jugoslavije*, koju je godine 1946. u Beogradu tiskalo Ministarstvo industrije Federativne Narodne Republike Jugoslavije, moguće je nešto malo znati o njegovu radu u tome vremenu.⁸¹ Više podataka ima o njegovu radu u sportskim klubovima kad je živio u Vranjicu i Splitu. Nogomet je igrao u vranjičkome klubu Uskoku,⁸² u drugome naraštaju igrača (1919. – 1927.). U Nogometnome klubu Hajduku bio je u upravi. Najprije je izabran u skupštini 5. siječnja 1936., ali je to trajalo samo do skupštine 15. travnja 1936., kada nije izabran. U Klubu je biran kada je opet živio i radio u Splitu. Bio je član uprave izabran u skupštinama 3. ožujka 1970., 3. ožujka 1972. (do 21. veljače 1974.) i 13. veljače 1976., a 22. travnja 1978. (kada bira konferencija) zadnji je put izabran u upravu (tada: izvršni odbor). Od 3. ožujka 1970. bez prekida je član povjerenstva za gradnju novoga stadiona, a 21. veljače 1974. je izabrani tajnik toga povjerenstva. Konferencija 25. veljače 1980. ga ne bira u upravu. Sudjelovao je u splitskom Hrvatskome veslačkom klubu od utemeljenja godine 1937.,

kao jedan od utemeljitelja. Predsjednik je kluba, izabran u skupštinama 29. studenog 1939. i 22. prosinca 1940. Klub su ukinule talijanske ratne vlasti.⁸³

Mlađi je sin Frane počeo u Zagrebu studirati veterinu, u školskoj godini 1927./1928., ali je taj studij prekinuo i 14. listopada 1929. upisao na Filozofskom fakultetu studij devete grupe,⁸⁴ a diplomirao 12. veljače 1935. Od školske godine 1935./1936. bio je u splitskoj Biskupijskoj klasičnoj gimnaziji. U toj prvoj godini službovanja predavao je: prirodopis (razredima: prvome, drugome, od petoga do sedmoga), kemiju (četvrtome, sedmome) i zemljopis (petome). U školskoj godini 1939./1940. predavao je: kemiju (četvrtome) i higijenu (od četvrtoga do šestoga).⁸⁵ U vrijeme Drugoga svjetskog rata bio je u zbjegu u El Shattu (trajanje svih logora: 2. veljače 1944. – 20. ožujka 1946.), gdje je nadzirao kakvoću vode i slično. Poslije rata radio je u gimnaziji u Zaječaru (školska godina 1946./1947.), potom u splitskome Higijenskom zavodu (1948. – 1954.), u gimnaziji u Sinju (1954. – 1960.), u splitskoj Osnovnoj školi Veljko Neškovič (školska godina 1960./1961.), a od 1. rujna 1961. do umirovljenja (1968.) u splitskoj gimnaziji Čiro Gamulin.⁸⁶

Kajo (Vranjic, 16. travnja 1876. – Vranjic, 26. ožujka 1965.)

Iz njegovih pisanih uspomena korisno je bilo naglasiti promjene koje je on zapazio u načinu života radnika u Vranjicu. »Godine 1905 Doplovio je u našu luku Parobrod Marija B. koji je doveo šine za Majdan. Ja sam pogodio istovariti na Obalu. Iste godine došao je parobrod Karlo Zeno, koji je doveo grede, daske, šine za Tvornicu Majdan. Ja sam i ovaj Parobrod iskrcao na obalu. Kašnje su parobrodi dolazili sve češće i češće. Parobrodi bi pozdravljali na dolasku i polasku sa žviždanjem sirena. (...) Godina 1906. Počela je raditi kava Camp Bulić. Tu sam bio nadglednik radnika. Moj sin Martin rodio se 1907; te iste godine otvorile su se radje na sve strane. Tvornica Majdan, Tvornica sv(eti) Kajo, Tvornica Sućurac i nasip Blata. (...) priokrenio se je svit u ovim radnjama, nestalo lipe

80 Z. Mužinić 1989. U protoku vremena od tiskanja natuknice do sada proučena je obitelj Šperac (I. Grubišić 2009).

81 Ivan Bulić je naznačen imenom Ivo, a sadržaj je njegova dijela u knjizi »predgovor i plan finansiranja«. Veći dio knjige u dva sveska, 209 stranica, napisao je Jerko Jerić. On je iz Metkovića, godine 1911. diplomirao je u Zürichu (Eidgenössische Technische Hochschule), a godine je 1920. u Splitu utemeljio tvrtku Električna poduzeća, kojom je i upravljao.

82 Klub je utemeljen godine 1914. Oko godine 1927. mijenja ime u Jugoslavija, a od 1937. ima današnje ime Omladinac; podatak o Bulićima: J. Gizdić 2014, str. 17.

83 Podatke o Hajduku i Hrvatskome veslačkom klubu poslao mi je 16. veljače 2015. Jurica Gizdić, proučavatelj povijesti splitskoga i solinskoga sporta. Pogrešno je u djelu o splitskome sportu (D. Marović – M. Rađa 2006, str. 630), u tumaču Ivanove fotografije, naznačena godina njegove smrti: 1996.

84 Biološka, razdjeli A) Botanika i zoologija, B) Geologija s paleontologijom; Savjet Fakulteta priznao mu je jedan semestar studija veterine. Podatak u Indeksu predavanja (Split, Vinka Parić, osobni arhiv).

85 I. Banić 2000, str. 489; pogrešno je mjesto i godina njegova rođenja i godina smrti, jer je tada rođen i umro Frano, liječnik. Vjerojatno je to prvo uposlenje omogućio Lovre Katić, ravnatelj Gimnazije (1935. – 1941.), jer je on Franu vjenčao 23. veljače 1936. u splitskoj crkvi Svetoga Križa, a svjedoci su bili Ivan Bulić, Frano stric, i Pero Šimetin, vjerojatno mladenkin ujak (podatak u svjedodžbi vjenčanja; Split, Vinka Parić, osobni arhiv).

86 Usmeni podaci njegove kćeri Vinke Parić.

Slika 27
Kajo Bulić (1876.-1965.)
[Vranjic, Nedjeljka Grgić,
rođena Bulić, osobni arhiv]

Slika 28
Vladimir Bulić (1909.-1944.)
[Vranjic, Nedjeljka Grgić,
rođena Bulić, osobni arhiv]

Slika 29
Janislav Mladen Bulić (1919.-oko
1944.), bogoslov [Vranjic, Nedjeljka
Grgić, rođena Bulić, osobni arhiv]

Slika 30
Sinovi braće Kaja i Jerka Bulića [Vranjic, Nedjeljka Grgić,
rođena Bulić, osobni arhiv], s lijeva na desno, sjede: Martin
zvani Veliki (1907.-1993.) i Janislav (1919.-oko 1944.), otraga
stoje: Vladimir (1909.-1944.) i Martin, sin Jerka (1907.-1985.)

narodne nošnje. Sve se priobrazilo u Gospotska odjela. To se zna da je radnik imao lijepu plaću, ali i radnik je digao glavu od glave do pete pravi Gospodin. Ako idje u Split priobučen i rukavice na rukam i priko ruke inbercug. Svak se čudi di stavu odjela kad ih svuku sa sebe. Najbolje su plaćeni radnici koji su radili na barkama Glibograba u Rijeci Jadru. Isto vremeno se radilo na iskopinam Salone. Moj Stric Don Frane di je otvorao Staru Salonu, zemljište i kamenje gonio vagunicima u Blato. (...) Blato koje je Don Frane nasipao bilo je zaraženo te Solin i Vranjic uživali su zelenu groznicu. U ljetu je svaki dan zvonilo zvono u Solinu i Vranjicu, osobito su ginula djeca i stariji. Bogu fala od kad je blato pošušeno zelene groznice nema, zvana zvone umjereno. Kako sam spomenio malo prije da od ovi radova seljaci su se pogospodili. Stara je nošnja isčezla i malo je ima. Stara su odjela bila vunena koja su trajali 10 – 12 godina. A gospočki se oblačiti svaki mjesec i najnovija cipela ide u Tvorničke radove. A danas se radnik tuži da nemože izlaziti kraju za živjeti.«⁸⁷

Ivan (Vranjic, 30. kolovoza 1877. – Šibenik, 22. srpnja 1916.) i njegov sin **Toma** (Vranjic, 7. ožujka 1909. – Vranjic, 13. travnja 2001.)

U nedostatku drugih izvora, upis Ivanove smrti pokazuje nekoliko podataka koje valja naglasiti. Ponajprije, on

87 Vranjic, Nedjeljka Grgić, osobni arhiv, rukopis Kućni dnevnik, str. XXXX-XXXII, br. 26-27. Prepisano je doslovno, uz dodatak nekoliko zarez koji pokazuju raspored događaja u dugačkoj izvornoj rečenici.

Slika 31
Ivan Bulić (1877.-1916.) i žena Kristina, rođena Aljinović
(1885.-1970.) [Zagreb, Ivan Bulić, osobni arhiv]

umire u Šibenskoj bolnici, što dokazuje težu bolest, ali i odluku njegove žene Kristine Luce, a možda i druge rodbine, o mjesto liječenja. To nije bila splitska bolnica, a opravdanje liječenja u Šibeniku pokazuju dva uzroka smrti: »Mania acuta« i »Marasma«. Prva je naznačena bolest mahovitost koju bolesnik pokazuje u naglašenome obliku, a prije odlaska u bolnicu nije dugo trajala. Tada nije liječena lijekovima, nego odvajanjem bolesnika od životne sredine i sprječavanjem njegova opasnoga djelovanja u svom okruženju, na slobodi. U Splitu nije postojao bolnički odjel za takve bolesnike, a najbliži je odjel bio u Šibeniku.⁸⁸ Druga je naznačena bolest neuhranjenost.⁸⁹ Ivanov je brat Kajo pričao u obitelji, a njegova unuka Nedjeljka Grgić (Vranjic, 5. siječnja 1945.) toga se sjeća, kako je Ivan u ratu bio zaspao na straži, pa mu je prijetila osuda, a od nje ga je spasio don

Slika 32
Toma Bulić (1909.-2001.), Vranjic, 1978., prima papinsko odlikovanje [Zagreb, Ivan Bulić, osobni arhiv], s lijeva na desno: don Pave Vuković, župnik u Vranjicu; Frane Franić, splitsko-makarski nadbiskup; don Ante Jurić, župnik u Makarskoj i Toma Bulić; otraga Ante-Kajo Mandić.

Frane, te je od toga nastala duševna bolest. Neuhranjenost je bila druga strašna posljedica rata koja je prijetila u vlastitome domu. Valja zabilježiti kako je obitelj odredila ukop u Vranjicu, jer im vjerojatno Šibenik nije bio onoliko daleko kao Šestine u kojima je 27. prosinca 1913. bio ukopan Jerko. Zanimljiva je bilješka koju je dodao bolnički dušobrižnik don Ivan Bjažić: »Primio sv. ulje i papinski blagoslov«, jer podatak o blagoslovu nije upisan uz druge bolesnike na istome listu matice. Taj blagoslov nije ništa neobično u davanju bolesničkoga pomazanja, ali su očito postojale okolnosti koje su svećenika navele na takav zapis.

Ivanov sin Toma, stariji od dvojice preživjelih sinova, bio je glazbeno nadaren, ali je na početku školovanja u pučkoj školi ostao bez oca, pa je ta nadarenost bila ostvarena tek kada ju je prepoznao vranjički župnik don Ante Braškić.⁹⁰

88 Bolnica je otvorena 24. lipnja 1883., a do godine 1892. nije u njoj bilo podjele na odjele; pretpostavka je kako su za duševne bolesnike od početka bila 84 kreveta (godine 1933. bilo je 246 kreveta).

89 Upisnik smrti u Bolnici, od sedam bolesnika u točno mjesec dana, pokazuje smrt još jednoga bolesnika od te bolesti i od gubitka razuma (bolesnica iz Makarske umrla je 12. srpnja u sedamdesetosmoj godini).

90 Gornje Selo, 11. lipnja 1891. – Split, 30. rujna 1948; ređenje: 30. kolovoza 1914.; služba: Kotlenice (?), Vojnić Gardun, Vranjic (župnik od 1924. do ranjavanja 20. siječnja 1946. koje je bilo prijetnja ostanku u Vranjicu), pošao na liječenje u Split i nije se vraćao u Vranjic, nego je službovao u stolnoj crkvi do smrti. Župnikov mlađi brat Fabijan (*18.1.1894., †13.12.1970.) i njegova žena Filomena, rođena Škrabanić (*Gornje Selo, 18.5.1897., †18.12.1973.) nastanili su se u Vranjicu oko godine 1928. Njihova su djeca rođena u Gornjem Selu: Marija (24.2.1920.), Branka (21.12.1921., ∞ 17.9.1944., muž Slavko Grgić pokojnoga Lovre), Zvonimir (*1.1.1924., †5.1945.) Tomislava (*5.6.1926., †29.9.1980.) i djeca rođena u Vranjicu: Ante (*8.3.1929.), Stanislav Duje (*6.5.1932.), Fabijan (*19.1.1937., †27.1.1937.) i Marijan Blaško (*14.2.1939.). Župnik je u svome zapisu o ranjavanju naznačio da je tada s njim u kući živjela sestra, a poslije ranjavanja mu je pomogla i nećakinja (podatak: P. Bezina, 2000, str. 464-466).

U svojim poslovima uređenja župne crkve za novo je pjevalište naručio u Mariboru orgulje od 8 registara,⁹¹ dovršene godine 1931. Nema podatka zašto je za orguljaša odabrao Tomu i zašto ga je i kada poslao na školovanje u Celje.⁹² Poslije godinu dana školovanja, a možda je to bila samo školska godina, pošao je u Zagreb i bio tamo dvije godine u školi koju je vodio Franjo Dugan.⁹³ Kad se vratio u Vranjic, Toma je vodio tamburaški orkestar i pomagao pokuse pjevačkoga zbora Slavuja, u Klisu je vodio pjevački zbor Hrvatskoga pjevačkoga društva Petar Kružić, obnovio je crkvene zborove u Kučinama i Mravincima, a od godine je 1947. orguljaš i zborovođa crkvenoga zbora u Vranjicu.⁹⁴ Njegova je glazbena djelatnost ostala površno spomenuta.⁹⁵ Splitsko-makarski nadbiskup Frane Franić u svom je tiskanome dnevniku zabilježio u nedjelju, 19. veljače 1978.: »O(tac) nadbiskup je u Vranjicu imao pjev(anu) konc(elebiranu) misu s homilijom, preko koje je predao papinsko odlikovanje sv. Silvestra pape III. reda zborovođa crkvenog muškog zbora u Vranjicu g(ospodinu) Tomi Buliću. To je odlikovanje dano prigodom proslave 50-obljetnice postojanja crkvenog pjevačkog zbora u Vranjicu. Čestitam!«⁹⁶ Gradsko

vijeće grada Solina odlučilo je, za godinu 1997., Tomi dati Nagradu za životno djelo grada Solina.⁹⁷ Na dan Velike subote, 14. travnja 2001., na vranjičkome groblju u Splitu, Tomine je sprovodne obrede vodio nadbiskup u miru Ante Jurić.

Ivan Luka (Vranjic, 26. siječnja 1890. – Split, 10. prosinca 1956.)

Poslije smrti Marina Bulića (10. veljače 1913.) i njegova sina Nikole (8. prosinca 1913.), posao oko prijevoza vode iz solinske Rike u Split vodi Ivan Luka, sin Marinove kćeri Marije. On će poslije biti brodovlasnik i pomorski agent.⁹⁸ Prevozi razne terete, a najviše tupinu i cement u Italiju. Imao je dva teretna parobroda: Vranjic⁹⁹ i Solin.¹⁰⁰ Poslije završetka Drugoga svjetskog rata, presudom Suda za pomorski ratni plijen od 28. svibnja 1946. potvrđeno je oslobođenje brodova Solin i Vranjic, koje je bila zaplijenila talijanska država.¹⁰¹ Zakonom o konfiskaciji imovine i izvršenju konfiskacije od 9. lipnja 1945. i 27. srpnja 1946.¹⁰² brodovi su bili oduzeti vlasniku, a on je vjerojatno bio lišen slobode i građanskih prava u trajanju od nekoliko godina.¹⁰³

91 Orguljar Josef Brandl (Eisendorf, 15. kolovoza 1865. – Maribor, 20. lipnja 1938.); podatak: L. Šaban 1979, str. 36; L. Šaban 1980, str. 73.

92 Glasbena šola postoji od godine 1888. (njemačka) i 1908. (slovenska), a od 1919. je u istoj zgradi (Slomškov trg 10), nasuprot opatijsko-župne (sada stolne) crkve svetoga Danijela, pa je Toma vjerojatno u njoj mogao svirati.

93 Krapinica, 11. rujna 1874. – Zagreb, 12. prosinca 1948. Nije potvrđeno koja je to škola bila, je li bila neka osobna poduka ili je bilo pohađanje Muzičke akademije u kojoj je Dugan, od godine 1921., vodio odjele polifonije, orgulja i kompozicije.

94 Nisam našao sigurnu potvrdu je li on svirao orgulje i vodio crkveni zbor neposredno poslije dolaska iz Zagreba; njegova kći Ana i Nikola Čapalija pišu u rukopisu od 3. kolovoza 2004.: »Poslan je o trošku crkve od don Ante Braškića na školovanje za orguljaša. Prvu godinu završio je u Celju, a dvije u Zagrebu. U Zagrebu mu je učitelj bio veliki skladatelj i orguljaš Franjo Dugan. (...) Nakon studija, u Vranjicu je preuzeo zbor kao orguljaš i zborovođa.«

95 Ž. Mužić 1997; M. Jankov 2014, str. 172, sl. 6: »Faksimil Bulićeve partiture *Jutrenje za mrtve*, po kojoj danas pjevaju klički pjevači (Solin, kor župne crkve Gospe od Otoka)«.

96 *Vijesti*, Vjesnik Nadbiskupije splitsko-makarske 2 (XXIV), Split ožujak 1978, str. 75. Odlikovanje je peto po važnosti od šest papinskih odlikovanja; pripada Papinskome viteškom redu svetoga Silvestra pape, ima četiri razine, treća je razina komendator, nositelj ima odlikovanje, vrpca i odoru. Red je utemeljio papa Grgur Šesnaesti 31. listopada 1841., a preuredio ga papa sveti Pio Deseti 7. veljače 1905.; odlikovanje zaslužuju svjetovnjaci, muškarci i žene, koji svojim djelima pokazuju katoličke vrijednosti i posebno su važni u Crkvi.

97 Ž. Mužić 1997.

98 Kao brodovlasnik i pomorski agent ima tvrtku utemeljenu 1920. u Splitu (Ban Mladenova ulica broj 9), a kao Parobrodarsko poduzeće Ivan Luka Bulić ima tvrtku utemeljenu 1932. u Splitu (godine je 1939. sjedište na Francuskoj obali broj 2/1).

99 Parobrod je sagrađen u Irskoj (Dublin, Dublin Dockyard, gradnja 95) za londonskoga vlasnika South Metropolitan Gas; duljina 73,2; širina 11,1 m; bruto registarskih tona 1653, neto registarskih tona 1543; 9 članova posade; dovršen na navozu 8. kolovoza 1918., prva plovidba 18. studenoga 1918.; završio plovidbu: Korčula, 6. kolovoza 1960.; imena, vlasnici i godina promjene: Brixton (South Metropolitan Gas), Waypark (Paragon SS., 1927.), Vranjic (Parobrodarsko poduzeće Ivan Luka Bulić, 1932.), Vragizza (talijanski ratni plijen, 1941., nasukan u Messini), Avionia (R. Romano, 1946.), Vranjic (Jugoslavenska linijska plovidba, 1951.).

100 Parobrod je sagrađen u Škotskoj (Dundee, Dundee Shipbuilding Company, gradnja 248) za vlasnika Furness, Withy and Company iz West Hartlepoola; duljina 64,2; širina 9,6; dubina dubina 5,75 m; bruto registarskih tona 1059, neto registarskih tona 569,965 tona tereta; 12 članova posade; dovršen 1913.; završio plovidbu: Sveti Kajo, 23. kolovoza 1963.; imena, vlasnici i godina promjene: Llanely Trader (Furness, Withy and Company), Yorkshire Coast (Coast Lines Ltd., 1923.), Solin (Parobrodarsko poduzeće Ivan Luka Bulić, 1938.), Marino (talijanski ratni plijen, 1941.), Solin (Jugoslavenska ratna mornarica, 20. listopada 1943., nađen u Tarantu), Solin (Parobrodarsko poduzeće Bulić, 15. svibnja 1945.), Solin (Jadranska slobodna plovidba, 20. siječnja 1947.; Jugoslavenska linijska plovidba, 1949.; Kvarnerska plovidba, 13. travnja 1957.; Jugoslavenska linijska plovidba, 1963.). Dio podataka poslala mi je 3. veljače 2015. Gordana Tudor, voditeljica zbirki u splitskome Hrvatskom pomorskom muzeju. Dio podataka: D. Prestint 2010 (foto poslije 1945.)

101 Službeni list Federativne Narodne Republike Jugoslavije 50 (II), Beograd 21. lipnja 1946. (presuda br. 58/46/4).

102 Službeni list Federativne Narodne Republike Jugoslavije 61 (II), Beograd 30. srpnja 1946.

103 Sjećanje Branka Benzona (Split, 19. travnja 1937.); on je unuk Henrika Benzona, oca Ivana Luke Bulića.

Matične knjige

Split, Državni arhiv

Vranjic i Solin

Knjiga krštenih, MK 144 (1653.-1695.)
Knjiga vjenčanih, MK 144 (1665.-1676.)
Knjiga krštenih, MK 145 (1699.-1765.)
Knjiga rođenih, MK 146 (1825.-1830.)
Knjiga rođenih, MK 147 (1831.-1833.)
Knjiga rođenih, MK 148 (1834.-1846.)
Knjiga rođenih, MK 149 (1846.-1854.)
Knjiga umrlih, MK 150 (1825.-1834.)
Knjiga umrlih, MK 151 (1834.-1853.)
Knjiga rođenih, br. 1 (1854.-1869.)
Knjiga rođenih, br. 2 (1870.-1886.)
Knjiga rođenih, br. 3 (1886.-1893.)
Knjiga rođenih, br. 4 (1893.-1904.)
Knjiga umrlih, br. III (1853.-1867.)
Knjiga umrlih, br. IV (1867.-1888.)
Knjiga umrlih, br. V (1888.-1904.)
Knjiga vjenčanih, br. VI (1858.-1888.)

Split, B. Župa svetoga Dujma (Grad)

Knjiga rođenih, sv. XV (1884.-1888.)
Knjiga rođenih, sv. XVI (1888.-1897.)
Knjiga rođenih, sv. XVII (1898.-1902.)
Knjiga rođenih, sv. XVIII (1902.-1908.)
Knjiga vjenčanih, sv. VI (1884.-1906.)

Split, D. Župa sv. Križa (Veli Varoš i Dobri)

Knjiga rođenih, sv. XX (1891.-1894.)
Knjiga rođenih, sv. XXI (1894.-1895.)
Knjiga vjenčanih, sv. VIII (1892.-1902.)

Split, Državna bolnica

Knjiga umrlih, (1884.-1906.)

Dubrovnik, Državni arhiv

Dubrovnik, Župa Dubrovnik-Grad

Knjiga rođenih, sv. VII (1874.-1880.)
Knjiga rođenih, sv. X (1893.-1899.)
Knjiga rođenih, sv. XII (1905.-1912.)
Knjiga vjenčanih (1892.-1906.)

Šibenik, Državni arhiv

Šibenik, Župa-Grad

Knjiga vjenčanih (1876.-1910.)

Šibenik, Bolnica

Knjiga umrlih (1909.-1920.)

Zadar, Državni arhiv

Vranjic i Solin

Knjige vjenčanih, brojevi: 1439 (1825.-1830.); 1440 (1831.-1833.); 1441 (1834.-1852.) i 1442 (1852.-1857.)

Zadar, Župa sv. Anastazija

Knjiga vjenčanih, sv. 7 (1874.-1882.)
Knjiga vjenčanih, sv. XII (1912.-1920.)

Split, Nadbiskupski arhiv, Splitska nadbiskupija, Splitska biskupija

Vranjic i Solin

Knjiga rođenih, br. 1 (1768.-1803.)
Knjiga rođenih, br. 2 (1812.-1840.)
Knjiga umrlih, br. 8 (1742.-1803.)
Knjiga umrlih, br. 9 (1803.-1812.)
Knjiga umrlih, br. 10 (1812.-1840.) i vjenčanih (1812.-1840.)
Knjiga rođenih, parice (1823.-1941.)
Knjiga vjenčanih, parice (1847.-1940.)
Knjiga umrlih, parice (1823.-1941.)

Solin

Knjiga rođenih, parice (1911.-1941.)
Knjiga umrlih, parice (1911.-1941.)

Split, Župa svetoga Dujma

Knjiga rođenih, parice (1901.-1941.)
Knjiga vjenčanih, parice (1878.-1941.)
Knjiga umrlih, parice (1900.-1940.)

Split, Župa svetoga Petra

Knjiga rođenih, parice (1891.-1941.)
Knjiga vjenčanih, parice (1817.-1941.)
Knjiga umrlih, parice (1914.-1941.)

Split, Župa svetoga Križa

Knjiga rođenih, parice (1901.-1941.)

Knjiga vjenčanih, parice (1883.-1941.)
Knjiga umrlih, parice (1901.-1918.)
Knjiga umrlih, parice (1919.-1941.)

Split, Državna bolnica
Knjiga umrlih, parice (1905.-1941.)

Kaštel Kambelovac
Knjiga rođenih, parice (1824.-1850.); (1879.-1940.)

Kaštel Stari
Knjiga umrli, parice (1817.-1947.)

Kaštel Štafilić
Knjiga umrlih, parice (1822.-1940.)

Kaštel Novi
Knjiga rođenih, parice (1817.-1947.)
Knjiga vjenčanih, parice (1817.-1947.)
Knjiga umrlih, parice (1817.-1947.)

Mravince
Knjiga rođenih, parice (1815.-1884); (1921.-1941.)
Knjiga vjenčanih, parice (1818.-1858.); (1921.-1841.)
Knjiga umrlih, parice (1818.-1857.); (1921.-1941.)

Omiš
Knjiga vjenčanih, parice (1901.-1943.)

Šolta, Gornje Selo
Knjiga rođenih, parice (1825.-1939.)

Žrnovnica
Knjiga rođenih, parice (1865.-1892.); (1925.-1941.)
Knjiga vjenčanih, parice (1865.-1892.); (1925.-1941.)
Knjiga umrlih, parice (1865.-1892.); (1925.-1941.)

Solin, Matični ured

Vranjic i Solin
Knjige rođenih (1904.-1946.)
Knjige umrlih (1905.-1946.)

Mravince
Knjiga rođenih (1880.-1913.)
Knjiga rođenih (1914.-1946.)

Split, Matični ured

Župa svetoga Dujma
Knjiga rođenih, XIX (1908.-1915.)
Knjiga rođenih, XX (1915.-1920.)
Knjiga rođenih, XXI (1920.-1931.)
Knjiga vjenčanih, VII (1906.-1927.)

Župa svetoga Petra
Knjiga rođenih (1910.-1914.); (1914.-1920.); (1928.-1932.)
Knjiga vjenčanih (1931.-1935.); (1935.-1938.); (1939.-1943.)
Knjige umrlih (1925.-1931.); (1931.-1937.); (1938.-1943.)

Župa svetoga Križa
Knjiga rođenih (1925.-1930.); (1936.-1941.)
Knjiga vjenčanih (1920.-1931.); (1932.-1941.)
Knjiga umrlih (1923.-1930.); (1931.-1941.)

Župa Žrnovnica
Knjiga vjenčanih (1890.-1910.)
Knjiga umrlih (1900.-1940.)

Korčula, Matični ured

Korčula
Knjiga rođenih (1920.-1941.)

Supetar, Matični ured

Supetar
Knjiga rođenih (1871.-1912.)

Zadar, Matični ured

Zadar
Knjiga rođenih, XXIV (1915.-1920.)
Knjiga umrlih, XXI (1897.-1910.)

Solin, Župni ured Gospe od Otoka

Stanje duša (1891.-1920.)
Stanje duša (1921.-1950.)

Vranjic, Župni ured svetoga Martina

Stanje duša (1760.-1800.)
Stanje duša (1803.-1982.)

Literatura

- I. Banić 2000 Ivan Banić, *(Nad)biskupijska klasična gimnazija u Splitu (1906. – 2000.)*, 300. obljetnica splitskoga Sjemeništa i Klasične gimnazije (1700. – 2000.), Split 2000, 461-598.
- T. Barčot 2006 Tonko Barčot, *Ispostava banske vlasti Banovine Hrvatske u Splitu 1939. – 1941.*, Radovi Zavoda za povijesne znanosti Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti u Zadru 48, Zagreb-Zadar 2006, 667-702.
- T. Barčot 2010 Tonko Barčot, *Hrvatski sokol u Boki kotorskoj u razdoblju Austro-Ugarske monarhije i Kraljevine SHS*, Kotor 2010.
- Ž. Bašić 2007 Želimir Bašić (uredio), *Život i djelo Stjepana Bulića (1865. – 1937.)*, Split 2007 (Radovi sa simpozija u Dubrovniku 20. listopada 2005.)
- I. Benzon 2003 Ivana Benzon, *Obiteljski nadimci u Vranjicu kod Splita*, Čakavska rič 1-2 (XXXI), Split 2003, 165-188.
- P. Bezina 2000 Petar Bezina, *Progoni biskupa, svećenika i redovnika Splitske metropolije i Zadarske nadbiskupije 1941. – 1992.*, Split 2000.
- Ž. Bilić 1984 Žarko Bilić (uredio), *Poginuli borci u Narodnooslobodilačkom ratu 1941 – 1945.*, Vranjic kroz vjekove, Split 1984, 321-334.
- M. Bonačić Mandinić 1984 Maja Bonačić Mandinić, *Nacrt za kronologiju života i rada don Frane Bulića*, Don Frane Bulić. Katalog izložbe, Split 1984, 69-151.
- F. Bulić – L. Katić 1928 Frane Bulić – Lovre Katić, *Stopama hrvatskih narodnih vladara*, Zagreb 1928 (Jeronimska knjižnica, 259)
- M. Domazet – M. Vuletin 2002 Mladen Domazet – Marin Vuletin, *Donjokaštelanska svakodnevica 1900. – 1939.*, Zagreb 2002.
- V. Dugački 1989 Vladimir Dugački, *Bulić, Frano*, Hrvatski biografski leksikon 2, Zagreb 1989, 481-482.
- A. Duplančić 2014 Arsen Duplančić, *Reutilizacija antičkih sarkofaga i dvojica splitskih kanonika iz XV. i XVI. stoljeća*, Vjesnik za arheologiju i historiju dalmatinsku 107, Split 2014, 331-365.
- A. Duplančić – J. Jovanović 2013 Arsen Duplančić – Jelena Jovanović, *Zgrada Arheološkog muzeja u Splitu: razmišljanja sto godine poslije*, Muzeji i arhitektura u Hrvatskoj, Zagreb 2013, 23-33 (Zbornik radova 2. kongresa hrvatskih muzealaca u Zagrebu, 19. – 21. listopada 2011.)
- A. Duplančić – R. Tomić 2004 Arsen Duplančić – Radoslav Tomić, *Zbirka slika Arheološkog muzeja u Splitu*, Split 2004 (katalog izložbe u Muzeju, otvorene 21. prosinca 2004.)
- J. Gizdić 2014 Jurica Gizdić, *NK Omladinac. 100 godina baluna u Vranjicu*, Vranjic 2014.
- I. Grubišić 2009 Ivan Grubišić, *Solinski Šperci*, Tusculum 2, Solin 2009, 111-144.

- I. Grubišić 2010 Ivan Grubišić, *Solinski Paraći*, Tusculum 3, Solin 2010, 71-103.
- I. Grubišić 2014a Ivan Grubišić, *Vranjički Benzoni*, Tusculum 7, Solin 2014, 125-164.
- I. Grubišić 2014b Ivan Grubišić, *Don Frane i vranjički Bulići*, Solinska kronika 241 (XXI), Solin 15. 9. 2014, 20-21 [nije naveden autor, potvrđen u istome listu, br. 243 od 15.11.2014.]
- M. Ivanišević – Đ. Ivanišević 2011 Milan Ivanišević – Đenko Ivanišević, *Katastar Solina i okolice u godini 1831.*, Split 2011.
- M. Jankov 2014 Mirko Jankov, *Pučki sprovodni napjevi iz Klisa*, Tusculum 7, Solin 2014, 165-190.
- Z. Jelaska-Marijan 2006 Zdravka Jelaska-Marijan, *Struktura splitskog brodogradilišta »Jug« 1918 – 1931.*, Časopis za suvremenu povijest XXXVIII, br. 3, Zagreb 2006, 743-756.
- F. Juras 1989 Filip Juras, *Bulić, Stjepan (Stjepo)*, Hrvatski biografski leksikon 2, Zagreb 1989, 483-484.
- L. Katić 1953 Lovre Katić, *Naseljenje današnjeg Solina*, Četiri priloga historiji grada Splita XVII i XVIII stoljeća, Split 1953, 85-101.
- D. Kečkemet 1984 Duško Kečkemet, *Prošlost Vranjica*, Vranjic kroz vjekove, Split 1984, 11-146.
- I. Kljaković Gašpić 2007 Ivan Kljaković Gašpić, *Umirovljenički dani austrijskoga admirala Račića*, Solinska kronika 153 (XIV), Solin 15. 6. 2007, 12-13.
- S. Kovačić 1985 Slavko Kovačić, *Don Frane Bulić i glagoljica*, Crkva u svijetu 2 (XX), Split lipanj 1985, 169-181.
- S. Kovačić 2009 Slavko Kovačić, *Katić, Lovre (Lovro)*, Hrvatski biografski leksikon 7, Zagreb 2009, 175-176.
- S. Kovačić – N. Lučić 2005 Slavko Kovačić – Nikša Lučić, *Jelić, Luka*, Hrvatski biografski leksikon 6, Zagreb 2005, 436-439.
- J. Mardešić 2014 Jagoda Mardešić, *Don Frane Bulić na fotografijama*, Solin 2014.
- D. Marović – M. Rađa 2006 Duško Marović – Mihovil Rađa, *Povijest sporta u Splitu 1918. – 1941.*, Split 2006.
- I. Mirnik 2013 Ivan Mirnik, *Počasni doktorat Zagrebačkog sveučilišta Frani Buliću*, Tkalčić 17, Zagreb 2013, 611-679.
- Ž. Mužić 1997 Željko Mužić (pripremio), *Obnovitelj crkvenih zborova*, Solinska kronika 36 (IV), Solin 15. 9. 1997, 2-3.
- Z. Mužinić 1989 Zdravko Mužinić, *Bulić, Vinka rođ. Šperac*, Hrvatski biografski leksikon 2, Zagreb 1989, 484.
- Z. Mužinić – N. Cambi 1989 Zdravko Mužinić – Nenad Cambi, *Bulić, Ivan ml.*, Hrvatski biografski leksikon 2, Zagreb 1989, 482.
- S. Piplović 1987 Stanko Piplović, *Istraživanje graditeljskog nasljeđa u Dalmaciji od strane danskog fonda i E. Dyggvea*, Vjesnik za arheologiju i historiju dalmatinsku 80, Split 1987, 93-130.
- B. Poparić 1934a Bare Poparić, *Don Frane Bulić*, Hrvatska Revija 10 (VII), Zagreb listopad 1934, 505-562.

- B. Poparić 1934b Bare Poparić (priopćio), *Iz oporuke don Frane Bulića*, Hrvatska Revija 10 (VII), Zagreb listopad 1934, 553-555.
- D. Prestint 2010 Danilo Prestint, *Sudbina: sv. Kajo*, Pomorski vjesnik 64 (XVI), Rijeka prosinac 2010, 16.
- B. Radica 1931 Branko Radica, *Novi Split*, Split 1931.
- A. Stipčević-Despotović 1993 Anđelka Stipčević-Despotović, *Čečuk, Božidar*, Hrvatski biografski leksikon 3, Zagreb 1993, 34.
- L. Šaban 1979 Ladislav Šaban, *Orgulje slovenskih graditelja u Hrvatskoj*, Muzikološki zbornik 15, Ljubljana 1979, 13-41.
- L. Šaban 1980 Ladislav Šaban, *Orgulje slovenskih graditelja u Hrvatskoj*, Rad Jugoslavenske akademije znanosti i umjetnosti 385, Zagreb 1980, 5-84.
- Z. Šimončić-Bobetko 1983 Zdenka Šimončić-Bobetko, *Razvoj cementne industrije u Hrvatskoj u razdoblju između dva svjetska rata (1918-1941)*, Povijesni prilozi 2, Zagreb 1983, 97-167.
- V. Varićak – F. Bulić 1922 Vladimir Varićak – Frane Bulić, *Svečana promocija na počasnog doktora filozofije zagrebačkoga Sveučilišta Monsignora Frana Bulića direktora Arheološkoga muzeja u Splitu i pokrajinskoga konservatora za stare spomenike dneva 3. decembra 1921.*, Zagreb 1922.

Summary

Ivan Grubišić
The Bulićs of Vranjic

Key words: Vranjic, Solin, Split, Bulić lineage

The paper studies the Bulić lineage of Vranjic, arrived there in 1650. The first historic mention of the oldest member of the lineage is of the year 1954. Although existing over a long period of time, the lineage did not have a nickname. The main place of creating the lineage is Vranjic, but no male descendant lives here any more. Lately, the lineage spread also to other places where its members moved. This paper deals with some outstanding members of the lineage. Father Frane (1846-1934), priest, archaeologist of global reputation, director of several institutions in Split (Classical Grammar School, Archaeological Museum, District Office for Studying and Preservation of Monuments); Stjepan (1865-1937), agronomist and vine and olive farming educator; Ivan (1869-1950), lawyer, attorney at law; his son, Frano (1906-1984), physician, internist; Nikola (1870-1913), owner of a marl quarry; Mate (1876-1948), lawyer, civil servant; his wife, Vinka (884-1965), publicist; their sons, Ivan (1906-1987), electrical engineer, and Frano (1908-1982), grammar school professor; Toma (1909-2001), musician; Ivan Luka (1890-1956), ship owner.